



หนังสือที่ระลึกงานมหานีเขมรอาชุนราชการ
2542

กำหนดการ งานแสดงมุกตลกจิต

เนื่องในวันเกษียณอายุราชการคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วันพฤหัสบดี ที่ 23 กันยายน 2542

ณ หอประชุม (มหาลัยมหาสารคาม)

- 17.00 น. ผู้ร่วมงานเริ่มเข้าสู่หอประชุม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
 18.00 น. พิธีบายศรีสู่ขวัญ
 19.00 น. ดนตรีบรรเลง/รับประทานอาหาร/เสนอชื่อมัลติมีเดีย
 19.30 น. อธิการบดีกล่าวเปิดงาน
 19.45 น. การแสดงเพื่อนรำ
 19.50 น. พิธีมอบของที่ระลึก ให้คณาจารย์ที่เกษียณอายุราชการ
 20.00 น. คณาจารย์ที่เกษียณอายุกล่าวแสดงความรู้สึก
 20.40 น. ดนตรี/การแสดงอื่น ๆ
 22.00 น. ปิดงาน



สารจากอธิการบดี

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร.ภาวิศ ทองโรจน์



การรับราชการคือการเดินทางอันยาวนาน
 ในเส้นทางแห่งชีวิต แต่ในความยาวนานนั้นได้ทำให้แต่ละคนผ่านพบประสบการณ์อย่างหลากหลาย ทั้งดีงามและเลวร้าย ทั้งนำชื่นชมและนำชมชื่น กระนั้นก็ตามเส้นทางสายราชการก็ถือว่าเป็นเส้นทางแห่งเกียรติยศซึ่งนำความภาคภูมิใจมาสู่ตนเอง และคนใกล้ชิด

การก้าวเดินไปในเส้นทางทางสายราชการ แม้อาจจะไม่ใช่เรื่องยากแต่การประคับประคองตนเองให้เดินไปอย่างสง่างาม และมีศักดิ์ศรีนั้นเป็นเรื่องที่ยากกว่า และเจ้าหน้าที่-อาจารย์ทั้งเจ็ดท่านที่ถึงวาระเกษียณอายุราชการในปีนี้ได้ว่าเป็นผู้ที่ผ่านเส้นทางสายนี้มีเกียรติและสง่างามยิ่ง ทั้งนี้เพราะแต่ละท่านต่างทุ่มเทและมีความรัก - ศรัทธา ในอาชีพอย่างแท้จริง

ทั้งเจ็ดท่านเป็นปูชนียบุคคลที่มหาวิทยาลัยภูมิใจเป็นอย่างยิ่งชื่อเสียงและเกียรติคุณของแต่ละคนก็เป็นที่ประจักษ์ชัด ทั้งในส่วนที่ผมรับรู้ด้วยตนเองและจากบุคคลอื่น ๆ ในสถาบันนี้ คุณงาม

ความดีที่แต่ละท่านได้สร้างสมมาเปรียบเสมือนเงาร่างที่จะติดตามตัวไปตลอด

ในโอกาสแห่งการเกษียณอายุราชการซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาของการหยุดพักการเดินทางอันยาวนานนี้ ผมขอแสดงความยินดีที่ท่านได้ถึงเวลาปลดวางภาระอันหนักอึ้งเสียที แต่กระนั้นก็อดที่จะอาลัยและเสียดายไม่ได้ เสียตายในความรู้ความสามารถของแต่ละท่านซึ่งยังคงสามารถช่วยผลักดันให้มหาวิทยาลัยของเราก้าวไปข้างหน้าได้อย่างไม่สิ้นสุด และท่านอาจารย์ทั้งหกท่าน ก็เป็นพลังสำคัญในสถาบันแห่งนี้มาโดยตลอด

อย่างไรก็ตามผมหวังว่า ในช่วงเวลาที่สถาบันของเรายังต้องการกำลังกายและกำลังใจหลาย ๆ ฝ่ายในการที่จะพัฒนาและผลักดันให้ไปสู่มหาวิทยาลัยอันสมบูรณ์แบบ อาจารย์ทั้งหก ท่านคงจะยังช่วยเหลือและร่วมเป็นที่ปรึกษาแก่พวกเราด้วยความเต็มใจต่อไป และถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ววาระแห่งการเกษียณอายุราชการก็เป็นเพียงพิธีกรรมและวาระพิเศษอย่างหนึ่งแต่เท่านั้น

หากแต่ความเป็นครูอาจารย์และบุษนิยบุคคลของอาจารย์แต่ละท่าน คงไม่มีวันสิ้นสุดไม่ว่าจะโดยเงื่อนไขใด ๆ ก็ตาม



(รองศาสตราจารย์ ดร.ภาวิช ทองโรจน์)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สาร

จากคณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

การเดินทางอันยาวนานบนเส้นทางสายราชการของ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ รองศาสตราจารย์สมบัติ มหารศ และรองศาสตราจารย์ศุภร ศรีแสน กำลังจะสิ้นสุดลงในวันที่ 30 กันยายน 2542 นี้ ในนามอาจารย์รุ่นน้อง ข้าราชการรุ่นน้อง ข้าราชการและบุคลากรทุกคน ของคณะศึกษาศาสตร์ รู้สึกเสียดายและอาลัยอาจารย์ทั้ง 3 ท่าน เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากท่านเหล่านี้เป็นบุคคลที่มีค่ายิ่ง ของคณะศึกษาศาสตร์แต่แม้จะมีความเสียดายและอาลัย ท่านก็มีความยินดีที่ท่านจะได้พักผ่อนจากการเคร่งเครียดกับภาระงานในหน้าที่ที่หนักยิ่งมาตลอดระยะเวลาที่ท่านรับราชการอยู่ อย่างไรก็ตามน้อง ๆ ทุกคนก็หวังอยู่ว่าความเกี่ยวข้องและความผูกพันระหว่างท่านกับคณะศึกษาศาสตร์นั้น ก็เป็นสิ่งที่จะเชื่อมโยงให้ท่านพร้อมที่จะช่วยเหลือคณะศึกษาศาสตร์ตลอดไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิศมัย ศรีอำไพ

คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

9 สิงหาคม 2542

สาร

จากภาควิชาการบริหารภาคศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

เสาหลัก - เสาเอก

ภาควิชาบริหารการศึกษา ณ สถาบันแห่งนี้ เริ่มต้นด้วยอาจารย์จำนวนไม่กี่คน และหนึ่งในจำนวนนั้นก็คือ อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ ซึ่งท่านเป็นเสาหลักของภาควิชาการบริหารการศึกษา มาโดยตลอด ความเติบโตและแข็งแกร่งของภาควิชาบริหารการศึกษา ณ วันนั้นจนถึงวันนี้ท่านได้วางรากฐานความมั่นคงแข็งแรงไว้ให้จนสามารถขยายฐานกว้างไกลออกไป ท่านเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของภาควิชาการบริหารการศึกษา เป็นครู เป็นหัวหน้า เป็นนักบริหาร เป็นผู้นำ ที่เป็นแบบอย่างของการดำเนินชีวิตที่เป็นสุขตามบทบาท สถานะหน้าที่ ท่านได้แสดงให้เห็นถึงความรู้ตน รู้ตัว รู้โต ได้อย่างเหมาะสมน่าเคารพยิ่ง นอกจากนี้ท่านยังได้สร้างความภาคภูมิใจให้กับภาควิชาในฐานะที่เป็นอาจารย์ในภาควิชาที่ได้ขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของมหาวิทยาลัยในขณะนั้น คือ "รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม"

สรรพสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อการเติบโตใหญ่มีอนาคตที่ก้าวหน้า ภาควิชาบริหารการศึกษาก็อยู่ในความเป็นจริงข้อนี้ เมื่อได้ต้อนรับสาขาการศึกษาอนุกระบบมาอยู่ในภาควิชาบริหารการศึกษา ซึ่งการมารวมกันในครั้งนี้ ทำให้ภาควิชาบริหารการศึกษา มีการเติบโต ขยายตัวและภารกิจที่เพิ่มมากขึ้น ด้วยกำลังคนทั้งหมดที่มีอยู่ ภาควิชาฯ ได้ผนึกกำลังเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการจัดการทำงานที่มีประสิทธิภาพ การมาร่วมด้วยของสาขาการศึกษาอนุกระบบ ทำให้งานทุกอย่างของภาควิชาฯ ดำเนินการอย่างมีคุณภาพและเป็นสากลมากขึ้น อานิสงค์ของการเปลี่ยนแปลง ณ จุดนี้ต้องยอมรับว่าบุคลากรหลักของสาขาการศึกษาอนุกระบบคือ รศ.ศุภร ศรีแสน เป็นผู้มีส่วนและบทบาทสำคัญยิ่ง

ด้วยเสาหลักและเสาเอก ของภาควิชาบริหารการศึกษาทั้งสองท่าน คือ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ และ รศ.ศุภร ศรีแสน เราจึงมีวันนี้ วันที่เรากาควิชาบริหารการศึกษามีความเติบโต มั่นคง แข็งแกร่ง และภาคภูมิใจ ท่านทั้งสองเป็นผู้สร้าง ผู้พัฒนา ผู้ช่วยแก้ปัญหา ผู้นำ ที่ปรึกษา และอื่น ๆ ที่ไม่สามารถจะบรรยายได้ทั้งหมด

ณ จุดหนึ่ง เวลาหนึ่ง ของการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในสิ่งที่เราเลือกไม่ได้ กำหนดไม่ได้ หลีกเลี่ยงไม่ได้เป็นช่วงเวลาที่เรามี หลายความรู้สึกที่ไม่ลงตัวอย่างเช่นช่วงเวลาที่ท่านทั้งสองจะต้องเกษียณอายุราชการ ตามกฎเกณฑ์ทางราชการ พวกเราไม่คิดว่าเวลาสำหรับสิ่งนี้ สำหรับทั้งสองท่านจะมาถึงเร็วเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ทุกอย่างที่ท่านมี ไม่ว่าจะ เป็น กำลังกาย กำลังใจ กำลังความคิด กำลังสติปัญญา และประสบการณ์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่งเป็นประโยชน์และทรงคุณค่ากับสถาบัน อาจารย์ และนิสิต ได้อีกยาวนาน

เรายอมรับการเปลี่ยนแปลงตามกฎเกณฑ์ของทางราชการตามเหตุผลของทางราชการ แต่ในความเป็นมนุษย์ที่มีความผูกพัน ความรัก ความเคารพนับถือที่มีต่อกัน วิถีชีวิตตรงนี้คงจะต้องดำเนินการต่อไปรวมทั้งวิถีชีวิตที่พวกเราและท่านเคยทำงานร่วมกันมาอย่างไร สิ่งเหล่านี้ก็คงจะดำเนินต่อไปตลอดอนาคตข้างหน้า ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะจารย์นิสิตทุกคนทุกรุ่น ตลอดดจนพนักงานของภาควิชาบริหารการศึกษา ขอแสดงมุขิตาจิตกับท่านทั้งสอง ตลอดจนท่านอื่น ๆ ที่เกษียณในปีี้ด้วยความระลึกถึงในบุญคุณของทุกท่านที่มีต่อภาควิชาบริหารการศึกษาและสถาบันนี้ตลอดไป

ดร.สุเทพ ทองประดิษฐ์

สาร

จากคณะดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คุณค่าแห่งชีวิต

วัฒนา วิสัณฑ์

คณะดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ช่วงที่ 1 : ย้อนยุค

เดือนกันยายนี้นี้เป็นอีกปีหนึ่งที่ข้าราชการหลายท่านที่รับใช้สังคมและแผ่นดินถึงเวลาต้องอำลาชีวิตการเป็นข้าราชการเนื่องจากเกษียณอายุราชการ

ณ ที่แห่งนี้... มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ก็หลีกเลี่ยงครรลองเดียวกันไม่พ้น ปีนี้เรามีอาจารย์ผู้ใหญ่เกษียณอายุราชการถึง 6 ท่าน ได้แก่ ดร.ถวิล ลดาวัลย์, ดร.สุทธิ ภมรสมิต, รศ. ศุภร ศรีแสน, รศ.อภิศักดิ์ โสมอินทร์ รศ.สมบัติ มหารศ และ ผอ.เจียณ ไพร์ศรีอุ้น แต่ละท่านต่างมีภูมิลำเนา และผ่านการทำงานจากที่ต่าง ๆ ก่อนตัดสินใจมาใช้ชีวิตราชการส่วนใหญ่ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จนเกษียณอายุราชการ ถ้าเส้นทางเดินของสถาบันแห่งนี้จากวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ในปี พ.ศ. 2511 มาเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคามในปี พ.ศ. 2517 และเป็น

มหาวิทยาลัยมหาสารคามในปี พ.ศ. 2537 เป็นเส้นทางชีวิตอาจารย์ทั้ง 6 ท่าน ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางชีวิตแห่งการสร้างสรรค์สถาบันแห่งนี้
เมื่อย้อนกลับไปเปิดตำนานของสถาบันนี้จากหนังสือประจำรุ่น 3 ซึ่งดิฉันเมื่ออยู่พบว่า

- รุ่น 1 (2511) เปิดสอน 2 วิชาเอก คือ วิชาเอกชีววิทยา และวิชาเอกภาษาอังกฤษ
วิชาโทเปิดสอน 5 วิชา คือชีววิทยา ภาษา อังกฤษ เคมี ภาษาไทย และภูมิศาสตร์
- รุ่น 2 (2512) ยังมี 2 วิชาเอกเหมือนเดิม แต่เปิดวิชาโทเพิ่ม 2 วิชา คือ วิชาประวัติศาสตร์ และคณิตศาสตร์
- รุ่น 3 (2513) เป็นรุ่นที่เปิดวิชาเอกเพิ่มอีก 3 วิชาเอกคือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา
- รุ่น 4 (2514) เปิดวิชาเอกวิทย์ - คณิตศาสตร์ และวิชาเอก ภูมิศาสตร์

จากการมีวิชาโท และวิชาเอกภูมิศาสตร์นี้เอง ชื่อของอาจารย์ อภิศักดิ์ โสมอินทร์ ได้ปรากฏขึ้นในทำเนียบอาจารย์รุ่นบุกเบิก โดยสังกัด คณะวิชามนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์ พร้อมอาจารย์ร่วมสาขาวิชา ภูมิศาสตร์ 3 ท่าน คือ อาจารย์จรูญ คุณณี, อาจารย์บุญเลิศ สดสุขชาติ และอาจารย์สมุทร ศิริบุรี (เรียกตามตำแหน่งขณะนั้น)

หลักสูตรที่เปิดสอนใน 20 ปีแรกของสถาบันจะเป็นหลักสูตร กศ.บ. ทำให้มีคณะวิชาการศึกษาและคณะวิชาวิจัยการศึกษา ควบคู่มากับสถาบัน

ตั้งแต่ก่อตั้ง อาจารย์ถวิล ลดาวัลย์ เป็นอีกท่านหนึ่งที่ผลิตได้พบใน ทำเนียบอาจารย์รุ่นแรก ๆ โดยท่านสังกัดคณะวิชาวิจัยการศึกษา

บรรยากาศสีสน ของชีวิตนิสิตในสมัยนั้นเท่าที่จำได้พบว่าเต็มไปด้วยความสนุกสนานมีชีวิตชีวามุ่งการเรียนรู้ แต่ไม่ทิ้งการพัฒนาและการเล่น ดิฉันพบเห็นแต่บรรยากาศที่อาจารย์และนิสิตทั้งหลายไม่หยุดนิ่งจันทร์ถึงศุกร์เรียนเต็มที่ กลางคืนไปห้องสมุด ดิว อ่านหนังสือ เสาร์-อาทิตย์ มีรถ บัสพานิสิตออกทัศนศึกษาบรรยากาศเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีคณาจารย์นำ และสร้างเสริมให้เกิดขึ้น

เพื่อให้มองเห็นภาพว่าท่านอาจารย์ที่จะเกษียณอายุราชการในวันที่ 30 กันยายน 2542 นี้ ท่านได้มีส่วนสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยแห่งนี้ในอดีต จนกระทั่งถึงคราวต้องหยุดพักเพื่อเข้าสู่วัยทองแห่งชีวิต อย่างไร ข้อเขียน ของศิษย์รุ่น 3 คนหนึ่งนามปากกาว่า “ลูกฟุตบอล” ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือ อนุสรณ์ ปี 2514

คอลัมน์ “กิติ” คงทำให้เห็นผลสัมฤทธิ์ในบทบาทหน้าที่ในอันภาคภูมิใจ ของทุกท่าน รวมทั้งท่านที่จะเกษียณได้บ้าง จึงขอย้อนยุคเพื่อให้เห็นว่า บรรยากาศ ของศิษย์กับอาจารย์และสถาบันแห่งนี้ยุคก่อนเป็นอย่างไร



กิตติ

“ลูกฟุตบอล” รวบรวมเก็บตกมาเล่าสู่กันฟัง ถึงเบื้องหลังเบื้องหน้า 1 ปี ที่เตร็ดเตร่หาวิชาอยู่

ในรั้วเทาแดงของวิทยาลัยวิชาการศึกษาแห่งเดียวในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ “มหาสารคาม”

เรื่องราวที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นพฤติกรรมของคนกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการ เรียกขานว่า “นิสิต” คนกลุ่มนี้มีพฤติกรรมหลายอย่างในช่วงขบปีการศึกษา 2514 ประกอบด้วยห้องและพี่จำนวนเกือบเท่า ๆ กันทั้งชายหญิงใช้ชีวิต ร่วมกันมีกิน นอน เล่น เทียว ทำงาน เรียน เป็นอาทิ ในสถาบันชั้นสูง 1 ใน 2 แห่งของภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยอันมีชื่อเป็น ทางการว่า “วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม”

ลูกฟุตบอลได้เห็น ได้รู้ ได้มีส่วนร่วมอยู่ด้วยจนตลอด นับแต่ เริ่มเปิดภาคการศึกษาในต้นเดือนมิถุนายน ด้วยความสดชื่น กระปรี้กระเปร่ากับบรรยากาศที่พร้อมสำหรับการเรียน และการฝึกฝนตนเอง จวบจนจำอำลาจากของคนที่เราเรียกว่า “พวกพี่ ๆ” เพราะสิ้นสุดสำเร็จการ ศึกษาพาตัวเองออกไปผจญกับโลกกว้าง ทั้งบรรยากาศเก่า ๆ อันเศร้า หมองสุดแสนเสียดายอาลัย 2 ปี การศึกษาสำหรับที่นี่สิ้นสุดไปแล้ว แต่ ภารกิจของทุกคนยังไม่สิ้นสุดตามไปด้วย ยังมีงานสร้างชาติ พัฒนา คน รออยู่ข้างหน้ากับความภาคภูมิใจ หยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเอง 20 ปีกว่า เล็กน้อยที่ใคร ๆ นับแต่พ่อ แม่ ครูอาจารย์ ช่วยกันสร้างตัวเขาขึ้นมา

ตอนนี้ไปเขาต้องสร้างตัวเองและพร้อมๆ กับสร้างคนรุ่นต่อไปเป็นการทดแทน จะดีเลวแค่ไหน กาลเวลาจะเป็นผู้ตัดสิน

ถ้านึกถึงกันคราวใดลองย้อนกลับมาดูอดีตเก่า ๆ ของเราอีกที ว่าที่นี่... เราทำอะไรไว้บ้าง.....

ก่อนจบเดือนพฤษภาคม พี่ ๆ หลายคนพาตัวเองพร้อมกระเป๋ าเดินทาง และสัมภาระอื่น ๆ มาถึงวิทยาลัยก่อนคนอื่น ๆ ทั้งยังมีอีก หลายคนกินนอนและทำงานอยู่ที่นี่ ด้วยมีงานพัฒนา บริเวณวิทยาลัย และ หอพักที่ยังต้องทำอีกมาก หลายคนด่วนมาก่อนเพราะทนคิดถึง เพื่อนไม่ไหว ว่ากันว่าเถอะหลายคนบ่นว่าอยากได้น้อง บรรยากาศวันอำลา พี่ ๆ รุ่นก่อนจงไป บรรยากาศของน้องใหม่กระจายเข้ามาแทน ตื่นเต้น ยินดี ปรีดา เหลือเกิน แล้วทุกคนก็ค่อย ๆ ทอยกันมาทั้งน้องและพี่

พี่ ๆ เจอเพื่อนก็ดีใจ คุยกันชมรม

น้อง ๆ มาพบสิ่งใหม่ ๆ ก็แปลกใจ ที่เป็นเพื่อนกันก็คุยกัน ที่ ไม่รู้จักกันก็ยิ้มให้กันและได้รู้จักกัน

ทั้งน้องและพี่ส่วนใหญ่ได้เข้าอยู่ในหอพักวิทยาลัย ซึ่งมีอยู่เพียง 2 หลัง แบ่งให้นิสิตชายเสีย 1 เข้าไปนอนได้ 100 กว่าคน อีก 1 แบ่งให้ นิสิตหญิงที่ต้องอดทนเพราะลำบากลำบากนอนอยู่กันถึง 200 คน ก็ยังเหลืออีก ร่วม 100 ได้หอพักเอกชนก็ไม่รู้ว่าเวลานึก

ต้นเดือนมิถุนายนทุกคนก็เริ่มมีภารกิจ พี่ ๆ บางส่วนออกฝึกสอน น้อง ๆ และพี่ ๆ ที่เหลือก็เริ่มต้นเล่าเรียน กิจกรรมในหลักสูตรชีวิตใหม่ เริ่มต้นขึ้นแล้ว

10 มิถุนายน เราเริ่มต้นกันด้วย **“พิธีไหว้ครู”**

19 มิถุนายน พี่ ๆ กับองค์การนิสิตออกโรง จัดพิธีรับน้องทุกคนตั้งแต่เช้า พาน้องเดินไปไหว้เจ้าพ่อหลักเมือง เราทำพิธีบายศรีสู่ขวัญตามธรรมเนียมของภาคนี้ โดยเชิญผู้ใหญ่ที่เชี่ยวชาญทางนี้โดยเฉพาะมาทำพิธีซาบซึ้งตรึงใจเหลือเกิน น้องหลายคนร้องไห้เพราะตั้งต้นในน้ำใจของพี่ ๆ

สายหน่อย พี่ ๆ พาน้องลอดซุ้มมีทั้งแสบเจ็บและหอมหวานทุกคนรำเริง เบิกบาน

บ่ายเราเล่นกีฬากัน ตกค่ำถึงมีดนตรี ลีลาศ พี่ชวนน้อง น้องชวนพี่คุยกันครึกครื้นตื่นเต้น

กลางเดือนมิถุนายน วิทยาลัยรกรุงรังทั่วบริเวณ เพราะเรามีรถตัดหญ้าไม่พอ ทุกคนร่วมแรงกันปราบเสี้ยพักเดียวก็เรียบร้อย น่ายุ้ยขึ้นมากมาย

8 กรกฎาคม องค์การนิสิตส่งผู้แทนไปร่วมงานวันสถาปนา วศ. บางแสน

16 กรกฎาคม ชุมนุมห้องสมุดรวบรวมพลพรรคจัดงาน LIB DAY มีแสดงนิทรรศการของนิสิตวิชาเอกภูมิศาสตร์ซึ่งเพิ่งเปิดเป็นรุ่นแรก การแสดงนิทรรศการโคมล คีมทอง กับ ส.ศิวรักษ์ ได้นำคณะมาพูดถึงเรื่องราว ของมูลนิธิโคมล คีมทองด้วย เราเลยหนักแน่นในคำว่า**“อุดมคติ”**

กรกฎาคม ชุมนุมภาษาอังกฤษออกโรงบ้าง จัดงาน WELCOME PARTY รื่นเริง ได้รับความสำเร็จ

กลางเดือนกรกฎาคมนี้แหละที่พวกนิสิตวิชาเอกภูมิศาสตร์ออกดูงานศูนย์เกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำพระ ขอนแก่น, สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์มหาสารคาม, สถานีส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์บรบือ มหาสารคาม และอื่น ๆ อีกหลายแห่ง

7 สิงหาคม น้องพี่พร้อมใจกันไปเล่นและเชียร์กีฬาที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นเราเชื่อกันว่าถ้าจัดติดต่อกันไปทุกปีก็จะเป็นประเพณีที่น่านิยม เพราะต่างก็มีอัธยาศัยต่อกันฉันทน์น้องพี่เขาต้อนรับเราสมเกียรติและนำภาคภูมิใจแม้เราจะเล่นกีฬาเก่งกว่า ชนะเขาแทบทุกประเภทก็ยังเลี้ยงข้าว ขนม เราแถมมีดนตรีที่เราชมแล้วยังมีเต้นรำอีกด้วย

21 สิงหาคม คณะอาจารย์ และนิสิตวิชาเอกฟิสิกส์ วศ. พระนครมาเยี่ยมเรา ดีใจจริง ๆ เราเลี้ยงข้าวเขา มีดนตรีให้ฟังด้วย แต่ดนตรีของเราไม่เหมือนดนตรีของใคร ๆ เราไม่มีวงคอมโบหรือสตริงคอมโบ แต่เรามีตีกว่านั้นคือวงแคน อันเป็นสัญลักษณ์ของเราจริง ๆ ใครมาเยี่ยมเราเขาก็ได้ฟังเสียงแคนทุกที น่าชื่นใจ (ไม่รู้ว่ามีใครชื่น)

และตอนบ่ายวันนี้แหละที่เราได้ฟังปาฐกถาเรื่อง **“พลังจิต”** จากปากของ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ก็ดี สถาปนาของเราด้วยเพราะเราไม่มีโอกาสได้ฉลองวันสถาปนาวิทยาลัยของเราต่างหาก เนื่องจากวันนั้นเกือบปิดภาคเรียนแล้วคือ 16 มีนาคม ก็เลยมาฉลองเสียในวันนี้ ตอนเช้าทำบุญฟังเทศน์เช้าที่ตีตีเดียว

ตอนบ่าย นิสิตชวนอาจารย์เล่นกีฬาสนุกครึกครื้น ตกค่ำก็เช่นเคย คือดนตรี ลีลาศ จำได้ว่าปี 4 แสดงแพชั่นโชว์ ปี 3 เล่นลูก

ในกลางภาคนี้แหละที่แผนกภูมิศาสตร์เชิญนายแพทย์บุญส่ง เลขะกุล มาพูดเรื่อง “ครูกับการสงวนทรัพยากรธรรมชาติ” คนฟังลั่นหลามเลย คุณหมอเล่าเรื่องการสงวนทรัพยากรของประเทศต่าง ๆ และประเทศไทย ฉายภาพยนตร์สัตว์ป่าอาฟริกาให้ดู กับพวกนิสิตเอกสังคมนตรีศึกษาและเอกภูมิศาสตร์ช่วยกันจัดนิทรรศการด้วย คุ่มค่า

18 กันยายน มีพวกอาจารย์และนิสิตนักศึกษา วศ. ประสานมิตร มาแสดงดนตรีไทยให้ดู มีการบรรยายเรื่องดนตรีไทย และมีการวาดภาพประกอบดนตรีด้วย

ภาคกลางนี่อีกที่มีตัวแทนของเราบางส่วนไปมอบสิ่งของ เสื้อผ้าแก่ผู้ประสบอุทกภัยที่หนองคาย

พวกที่เรียนภูมิศาสตร์ก็เที่ยว ดูดิน ดูหินไป พวกเรียน ART ก็ไปเที่ยวปราสาทหิน โบราณสถาน ในภาคนี้เช่นที่บุรีรัมย์ สุรินทร์ นครราชสีมา ฯลฯ

หอพักหญิงนั้น ดูน่ารื่นรมย์ไม่น้อย เพราะเห็นรวมหัวกันจัดงาน วันชาวหอ มีดนตรี การแสดงเก็บสตางค์ได้หลายอัฐิก็น่าสนับสนุนอยู่หรอก เพราะเขาทำงานกันเข้มแข็งดีนั่นนี่ถือ

ส่วนหอพักชายเน้นหนักด้านพัฒนา ทั้งงานหนักเบาเขาไม่เกี่ยง บากบันฝ่าฟันกันไป ช่วยกันบุกเบิกแผ้วถางพัฒนาจนสะอาดขึ้นเป็นกอง ทั้งแรงของพี่น้องและประธานหอพักที่เข้มแข็งตลอดกาล

เกือบลืมไปว่าเมื่อตอนเทอมกลางเราส่งทีมกีฬาเข้าแข่งขันในกีฬาคัดเลือกเป็นตัวแทนจังหวัดก่อน ที่จะลงคัดเลือกเป็นนักกีฬาเขต เราส่งฟุตบอล วอลเลย์บอลชาย บาสชาย ตะกร้อ แบดมินตัน และปิงปอง

ที่ฮิตและดังที่สุดคือฟุตบอล เพราะได้เข้าชิงชนะเลิศกับทีม วศ.มหาสารคาม แต่น่าเสียดายพ่ายไปหวุดหวิด 1 ประตูต่อ 0 ทุกคนเล่นเต็มที่แล้ว

10 ตุลาคม รับจตุรัสัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

10-17 ตุลาคม ส่งทีมฟุตบอล แบดมินตันชายไปแข่งขันกีฬา 8 วศ.

ที่วศ. บางแสน ฟุตบอลเราได้อันดับ 3 กลับมา แบดมินตันชายตกรอบแรก

23 ตุลาคม ไม่ต้องบอกก็ได้ว่าทำอะไรกัน เพราะทุกปีวันนี้

พวกข้าราชการ นักเรียน นิสิตนักศึกษาพร้อมใจกันไปถวายบังคมพระบรมรูป เรานำพวงหรีดไปวางที่หน้าศาลากลางจังหวัด แต่น่าเสียดายพิธีนั้นทำกันไม่ศักดิ์สิทธิ์

20 ตุลาคม ชุมนุมปาฐกถา จัดอภิปราย “คุณเป็นใคร มาทำไม ต้องการอะไร” มีผู้ร่วมอภิปราย ให้ความคิดเห็นแตกต่างกัน ได้รับผลเกินคาด

25 ตุลาคม นางอัครกัญญาแม่ไปทอด ณ วัดป่าศุภมิตร ก่อนหน้านี้ 1 วัน คือ 24 ตุลาคมเราเตรียมกันอย่างมโหฬาร ทั้งยังมีการฉลององค์กัญญาในตอนกลางคืนกันสนุกสนานด้วย

27 ตุลาคม ไปรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ที่เสด็จมาเปิดโรงเรียนและเยี่ยมราษฎรที่หมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่งในอำเภอวาปีปทุม ชาติซึ่งในพระมหาบารมี ปลายตุลาคมต้นพฤศจิกายน ชีวิตวิทยานำไปภูกระดึง ส่วนใหญ่ก็ชีวิตและภูมิศาสตร์นั่นแหละ วิทยาลัยปิดเรียนด้วย

16 มกราคม มีพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาภายใน ประชานกีฬาและกรรมการ ดูเข้มแข็ง จัดแข่งขัน ตามวิชาเอก 5 วิชาเอก ชีวิตปี 3 รวมกับชีวิตปี

4. ภาษาไทยปี 3 รวมกับปี 4, ภาษาอังกฤษปี 3 รวมกับปี 4, วิทยุ-คณิต
ปี 3, คณิตปี 3 รวมกับคณิตปี 4, สังคมปี 4 รวมกับภูมิศาสตร์ปี 3 ใส่
เสื้อสวย มีถ้วยให้ตั้ง 16 ใบ เล่นกีฬาทั้งหลายอย่าง เช่นฟุตบอล
บาสเก็ตบอล ตะกร้อ แบดมินตัน ปิงปอง ฯลฯ

19 กุมภาพันธ์ ได้ถูกขังปิดการแข่งขัน แจกถ้วยรางวัล

กีฬาที่ขึ้นชื่อที่สุดชนิดหนึ่งคือ “ตะกร้อวิเศษ” ซึ่งแข่งขันกันภายใน
หอพักชาย มี 15 ห้อง ๆ ละ 1 ทีม พบกันหมด ชนะมากก็ชนะเลิศ
ทีมชนะเลิศคือเลิศห้อง.....

12 กุมภาพันธ์ ก่อนปิดการแข่งขันกีฬา น่อง ๆ ปี 3 พร้อมใจ
กันจัดงานเลี้ยงส่งพี่ ๆ เขาทำซุ้มอวยพร แจกของที่ระลึกด้วย อีกไม่นาน
ก็ต้องไกลกันแล้ว ทุกคนนึกอย่างนี้ เสียหายเหลือเกิน เวลา 2 ปีที่อยู่กับ
เพื่อน ๆ อาจารย์ 1 ปี สำหรับน่อง ๆ สรรสร้างอะไร ๆ ไว้มากมายเกินคาด
คุ่มค่าที่สุด หลังจากนั้นเราก็จะได้รับปริญญาบัตร บัดนี้เรามารถึงทางแยกแล้ว
จุดนั้นมีทางแยกมากมายจนเวียนหัว จะไปทางไหนดี ทางไหนที่จะทำ
ประโยชน์ให้แก่เพื่อนมนุษย์ แก่สังคมได้มากที่สุด มีเพื่อนไปด้วยหรือไป
คนเดียว ต่างคนต่างก็เลือกทางของตนเองแยกย้ายกันไป แม้จะก้าวเดิน
ออกไปแล้ว ก็ยังเหลือวกกลับหลังมามองอีกด้วยดวงตาสอเหล่ กับคิดในใจ
ว่า เมื่อไรหนอเราจะได้กลับมาอีก..... เมื่อไรหนอเราจะได้พบกันอีก.....
เพื่อนรัก.....น่อง ๆ อาจารย์ ทุก ๆ คน.....
กิจกรรมในหลักสูตรชีวิตที่นี้สิ้นไปแล้ว..... แต่กิจกรรมในชีวิตของ
เราทุกคนยังรออยู่ข้างหน้า..... มิใช่หรือ

นี่คือบรรยากาศของสถาบันแห่งนี้ยุคแรก ในรอบปี 2514

ช่วงที่ 2 ยุค มศว ,มมส

เมื่อศ มหาสารคามยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาสารคาม สถาบันแห่งนี้ได้พัฒนาทั้งโครงสร้างการบริหาร และมีคณะ
ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น รูปแบบของคณะและการเรียกชื่อคณะ ปรับเปลี่ยนตาม
มหาวิทยาลัยทั่วไป ดังนี้ -

เดิม

สำนักงานอธิการ

คณะวิชาการศึกษา, คณะวิชาวิจัยการศึกษา

คณะวิชามนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์

คณะวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

เปลี่ยนเป็น

สำนักงานอธิการบดี

คณะศึกษาศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์

คณะสังคมศาสตร์

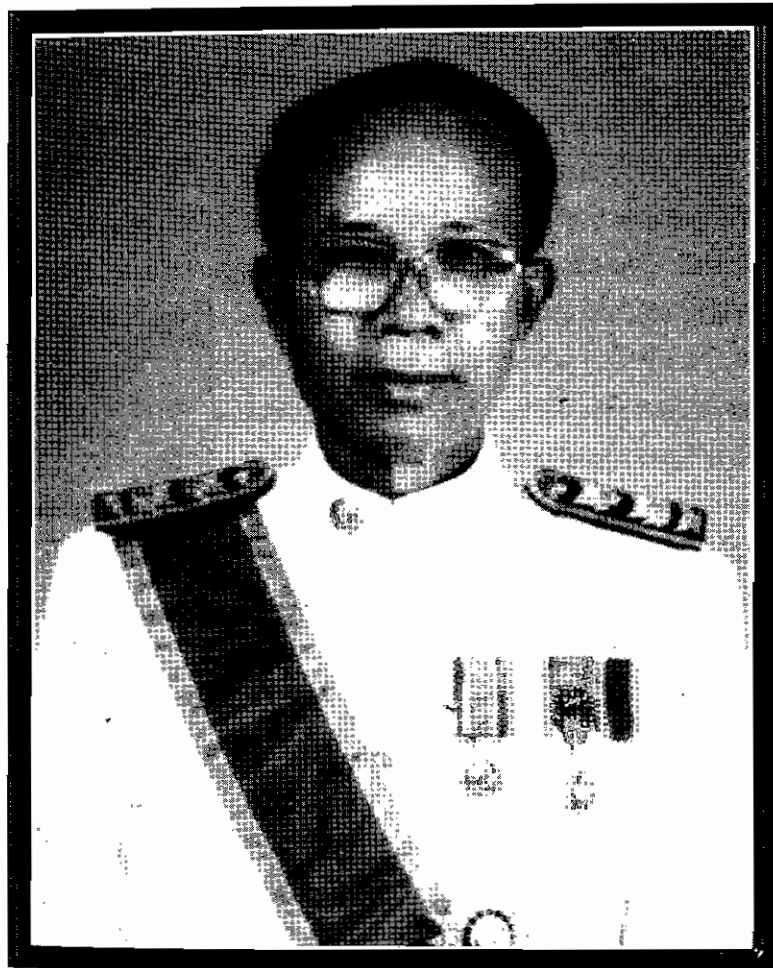
คณะวิทยาศาสตร์

มีการระดมอัตราอาจารย์ ทั้งบรรจุใหม่และย้ายโอนมาทำงานที่
มศว มหาสารคาม เป็นจำนวนมาก รศ.ศุภร ศรีแสน, รศ.สมบัติ มหารศ,
รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิต ได้มาร่วมสร้างและพัฒนามหาวิทยาลัยในช่วงนี้
จากการเป็นแกนหลักทางปรัชญาการศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ของ รศ.ศุภร
ศรีแสน การเป็นบุคลากรหลักของวิชาเอกประถมศึกษาของ รศ.สมบัติ มหารศ
การก่อตั้งคณะเทคโนโลยี ของ รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิต

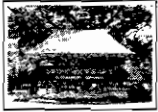
การเป็นรองอธิการบดีของ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ และการเป็นรอง
คณบดีคณะสังคมศาสตร์ และผู้ประสานงานสาขาไทยคดีศึกษาของ รศ.อภิศักดิ์
โสมอินทร์ ทุกท่านล้วนทุ่มเท พลังกาย พลังใจ พลังสติปัญญา ให้

มหาวิทยาลัยก้าวมาเรื่อย ๆ ทั้งสิ้น แน่แน่นอนหลายครั้งอาจท้อแท้ เพราะต้องฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการ ความเป็นมหาวิทยาลัยขนาดเล็กแต่ไฝฝันถึงความสมบูรณ์แบบระดับหนึ่งนั้นทุกคนทราบว่าเป็นเรื่องที่ยากเพียงไร แต่ทุกท่านได้ใช้ชีวิตเพื่อนิสิต เพื่อมหาวิทยาลัยโดยแท้ ควรแก่การคารวะ

เมื่อ มศว. มหาสารคาม แยกตัวเป็นมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และกำลังพัฒนาในด้านต่าง ๆ ไม่หยุดนิ่ง ดิฉันคิดว่าทั้ง 5 ท่านคงอำนวยการอย่างสบายใจเมื่อมองเห็นแนวทางก้าวเดินของมหาวิทยาลัยที่ชัดเจน ต้องการเพียงพลังของบุคลากร และพลังงบประมาณที่จะก้าวไปให้ถึงเท่านั้น ผู้ที่อยู่ปัจจุบันอีกไม่นานก็จะก้าวไปสู่ครรลองแห่งชีวิตนี้เช่นเดียวกัน



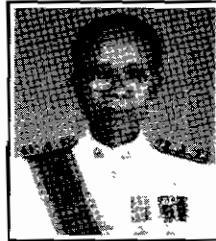
รองศาสตราจารย์ ศุภร ศรีแสน



จากใจ สท.ศุภร ศรีแสน

ผมจบ ป.กศ.จากวิทยาลัยครูพระนคร เมื่อ พ.ศ.2503 สอบเข้าเรียนต่อได้ที่ 1 ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียนอยู่ 2 อาทิตย์ ได้ย้ายไปเรียนที่คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียนวิชาเอกสังคมศึกษา วิชาโทคณิตศาสตร์ ทำงานครั้งแรกที่โรงเรียน ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย หรือ Bhumipol King's College ที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม สอนวิชาสังคมศึกษา และวิชาคณิตศาสตร์ สอนชั้น ป.5-ม.ศ.5 สมัยนั้นโรงเรียน ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย เป็นโรงเรียนกินนอน (ประจำ) และเป็นโรงเรียนราษฎร์ทำงานอยู่ที่นั่นจาก พ.ศ.2507-1512 ได้ลาออกจากโรงเรียนภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย เพื่อสอบบรรจุเข้ารับราชการที่วิทยาลัยครูนครปฐม จาก พ.ศ.2513-2518 สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา และวิชาศีลธรรมสอนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) และชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง), พ.กศ., พ.ม. (พิเศษครูมัธยม) สอนนักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคค่ำ (พิเศษ) และ การเป็นวิทยากรการอบรมครูภาคฤดูร้อน (อ.ศ.ร.)

จาก พ.ศ. 2519-ปัจจุบันได้ย้ายมาปฏิบัติราชการที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



มหาสารคาม (หรือ มหาวิทยาลัยมหาสารคามในปัจจุบัน) ที่ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และภาควิชาการบริหารการศึกษา

ชีวิตการทำงานของผม นับได้ว่าเป็นความโชคดีที่ได้มีโอกาสหาประสบการณ์ชีวิตจากการได้มีอาชีพสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาที่โรงเรียน ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย สอนอุดมศึกษาที่วิทยาลัยครูนครปฐม สอนอุดมศึกษาและบัณฑิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผมได้สรุปแง่คิดจากนานาทัศนะและจากหนังสือดีที่ควรได้อ่าน เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ดังต่อไปนี้

“ขอมงมีความเพียรที่บริสุทธิ์ ปัญญาที่เสียบแหลม กำลังกายที่สมบูรณ์”

จากพระราชปราภพพระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ เรื่อง พระมหาชนก 2542 : 8

พระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตโต)ได้ฝากแนวคิดเรื่องการเกษียณอายุราชการ ดังนี้

การเกษียณอายุราชการ เป็นเรื่องของความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่ง ในชีวิต อาจเป็นการย้ายไปสู่สภาพชีวิตที่ดียิ่งกว่าเดิม เป็นโอกาสที่เราจะได้เข้าถึงความจริงของชีวิตเราจะได้อยู่กับความจริงและจะได้บอกกับตัวเองได้ จะได้รับความจริงของชีวิต การได้พ้นไปจากโลกแห่งการสวมหัวโขน มาสู่โลกแห่งความเป็นจริง ย่อมเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดตอนหนึ่ง มาอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง และใจที่อยู่กับความเป็นจริงอยู่ด้วยปัญญา ถ้าเราอยู่ด้วยปัญญาเราก็สบาย ปลอดภัยไร้กังวล เป็นอิสระ การมองในแง่ความเป็นอิสระเป็นข้อดี ชีวิตแห่งความเป็นอิสระไม่ผูกพันไม่ยึดติดถือมั่น ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจกระแสความเปลี่ยนแปลงแปรปรวนของโลกและชีวิต จิตใจที่เป็นอิสระด้วยความรู้เท่าทันเห็นความจริงด้วยปัญญา พอปัญญารู้เท่าทันความจริงของโลกและชีวิต เห็นแจ้งในกระแสของกฎธรรมชาติ

(พระธรรมปิฎก, คติธรรมแห่งชีวิต, 2542 : 27-35)

พระราชธรรมนิเทศ (ระบบ ฐิติญาโณ) ได้ให้ข้อคิดในหนังสือ เพื่อความสามัคคีในสิ่งที่พึงปรารถนาได้มีมงคลของชีวิต 38 ประการ เช่น การไม่คบคนพาล.....การคบบัณฑิต.....การบูชาคนที่ควรบูชา..... การให้..... การมีวินัย.....ความเคารพ..... ความกตัญญู.....ความอดทน..... มีความเกษม เป็นต้น

การพัฒนาการศึกษาโดยอาศัยการปฏิบัติของบุคคลเป็นหลัก เราจะได้หลักปฏิบัติของบุคคล 3 ประเภท คือ

1. สอนให้รู้
2. ทำให้ดู
3. อยู่ให้เห็น

ทุกสังคมจะต้องมีบุคคล 3 ประเภท ดังกล่าวนี้ห้อมล้อมเราอยู่ วงษ์ อมรศีลปัสวีส์ ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางของ

ผู้รักการอ่านจะพบกับความฉลาด 3 ประการ คือ

1. ฉลาดในการทำมาหากิน
 2. ฉลาดในการสร้างสรรค์ประดิษฐ์คิดค้น
 3. ฉลาดในการดำรงชีวิตอย่างสันติสุข ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม
- (วงษ์ อมรศีลปัสวีส์ วารสารครูปริทัศน์ 2532 : 31)

พระพิพิธธรรมสุนทร แห่งวัดสุทัศน์ เทพวาราม ได้กล่าวถึง ลักษณะของความอยากได้ 9 ประการ คือ

- | | |
|----------------|-----------------|
| อยากถึงจุดหมาย | แต่ไม่ก้าวเดิน |
| อยากมีเงิน | แต่ไม่ทำงาน |
| อยากมีบ้าน | แต่ไม่สร้างหลัก |
| อยากมีรัก | แต่ไม่ลงทุน |

- | | |
|------------------|---------------|
| อยากได้นุญ | แต่ไม่เสียสละ |
| อยากเป็นพระ | แต่กลัวอด |
| อยากพ้นกฎ | แต่ไม่ปฏิบัติ |
| อยากเข้าวัด | แต่ห่างบ้าน |
| อยากถึงพระนิพพาน | แต่ถมัตถนหา |

อยากทั้ง 9 นี้หนา ไม่ประสบความสำเร็จ

(พระพิพิธธรรมสุนทร สีสาวีต 2542 : 10)

ศาสตราจารย์ ดร.สโรญ บัวศรี กล่าวว่

Come along with me, มาเถอะมา(แก่)กับข้า

The best is yet to be วันข้างหน้าสิ่งที่ดีมีมากนั้ก

ศาสตราจารย์ ดร.Kidd กล่าวว่

To make the best of life จงใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรือดีที่สุด

ขอฝากข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตควรวัดสำนวนที่ว่า ชีวิตคือการเรียนรู้และการเรียนรู้คือชีวิต ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในแต่ละวันควรได้หลังสารสุข (ENDORPHIN) ออกมามากกว่าการหลั่งสารทุกข์ (ADRENALINE) ชีวิตที่ได้รับสารสุขจะเป็นชีวิตที่มีความสุข การพัฒนาคุณภาพชีวิตคือ การมีสุขภาพดี ซึ่งหมายถึง ความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สูตรแห่งการพัฒนาร่างกายให้สมบูรณ์ควรวัดหลัก 5 ข้อ คือ อาหาร อากาศ อุจจาระ การออกกำลังกาย และอารมณ์ สูตรแห่งการพัฒนาจิตใจ คือ การบริหารจิต (Exercise your mind) ได้แก่ การฝึกสมาธิ การทำบุญและสร้างกุศล เป็นต้น

d. Kimm

(รศ.ศุภกร ศรีแสน)

รongsศาสตราจารย์ศุกร ศรีแสน

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

รongsศาสตราจารย์ศุกร ศรีแสน เกิดเมื่อวันที่ 1 เดือนเมษายน พ.ศ.2482 ณ บ้านโพนแพง ตำบลลุ่มพุก อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบันได้แยกเป็นจังหวัดยโสธร) ท่านเป็นบุตรของนายขุน ศรีแสน และนางทอง ศรีแสน และได้สมรสกับนางบุษบา ศรีแสน มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือ นายวราวุธ ศรีแสน และนายธนาศุทธ ศรีแสน

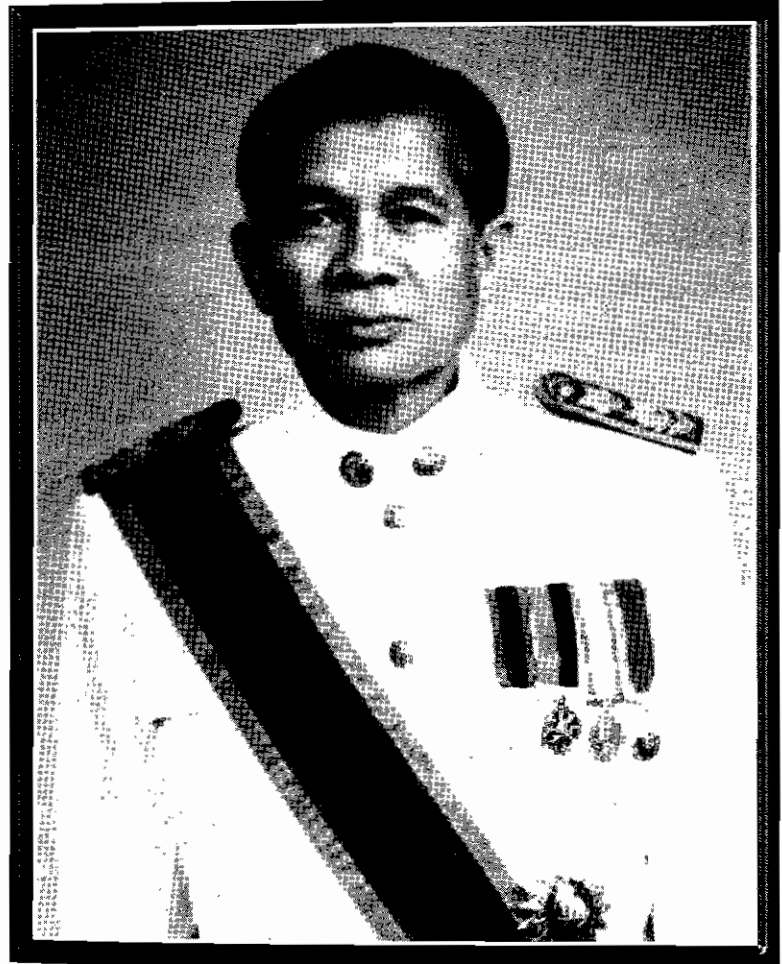
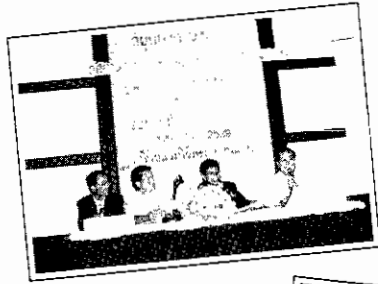
ในด้านการศึกษารongsศาสตราจารย์ศุกร ศรีแสน ได้เข้ารับการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านโพนแพง ซึ่งเป็นบ้านเกิดของท่าน ต่อมาได้เข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนอานวยศิลป์ จังหวัดธนบุรี (ปัจจุบันคือ กรุงเทพมหานคร) หลังจากจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาได้เข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา (ป.กศ.) ที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี (ครุศาสตรบัณฑิต) วิชาเอกสังคมศึกษา ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้วได้เข้าทำงานเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม และได้สอบเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ตรีที่วิทยาลัยครูนครปฐม ในช่วงที่รับราชการอยู่ที่วิทยาลัยครูได้ขอลาไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท (การศึกษามหาบัณฑิต) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทซ้ำอีก

หนึ่งปริญญาในสาขาวิชาการศึกษาคือเนื่องจากมหาวิทยาลัยมิชิแกนสเตท ประเทศสหรัฐอเมริกา

ชีวิตการงาน

เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รongsศาสตราจารย์ศุกร ศรีแสน ได้มาเข้าทำงานครั้งแรกในตำแหน่งอาจารย์ที่โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม เป็นเวลา 6 ปี และได้สอบเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ตรี ที่วิทยาลัยครูนครปฐม และได้เลื่อนระดับเป็นอาจารย์โทอีก 2 ปีต่อมา

ในปี 2519 ท่านได้ขอย้ายจากวิทยาลัยครูนครปฐม มารับราชการในตำแหน่งอาจารย์โท สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และได้ขอย้ายจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มาเป็นอาจารย์สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม นับตั้งแต่ปี 2519 เป็นต้นมา จึงเป็นการเริ่มชีวิตราชการอยู่ ณ สถานศึกษาแห่งนี้รวมระยะเวลา 20 กว่าปีนั้น ท่านได้สร้างผลงานทางวิชาการไว้อย่างมาก จนได้รับการเลื่อนระดับเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ และรองศาสตราจารย์ ส่วนในด้านงานการบริหารท่านก็ได้เคยดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าภาควิชาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา (สมัยนายชิงชัย มงคลธรรม) และเป็นกรรมการบริหารท่านหนึ่ง ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จนถึงวันเกษียณอายุราชการ

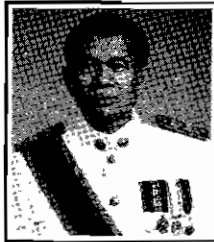


รองศาสตราจารย์สมบัติ มหารศ



จากใจ รองศาสตราจารย์สมบัติ มหารส

ก่อนหน้าที่ผมจะสอบแข่งขันโอนมาเป็นอาจารย์แห่งนี้ ขอเล่าความเป็นมาย่อ ๆ เกี่ยวกับงานของผมพอเป็นสังเขปดังนี้ ผมรับราชการในกระทรวงศึกษาธิการมาก่อน พอไปศึกษาเล่าเรียนจากอเมริกาแล้วก็ตั้งรณอยากจะเป็นอาจารย์กับเขาบ้าง พอสอบแข่งขันได้พอจะโอนมาก็มีปัญหาเรื่องอัตราเงินเดือนน้อยกว่าที่เคยได้รับ ผมเรียนกับท่านรองอธิการบดีวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ศรีกาฬสินธุ์ ว่าผมยินดีเอาแม้เงินเดือนจะน้อยกว่าเดิม แต่ในที่สุดท่านก็ช่วยประสานงานกับกระทรวงศึกษาธิการ โอนอัตราเงินเดือนมาด้วย แต่ก่อนการโอนผมผมได้รับความอนุเคราะห์จากคณะศึกษาศาสตร์สมัยนั้น พ.ศ.2515 ให้มาเป็นอาจารย์พิเศษสอนในสาขาการประถมศึกษา ซึ่งเป็น 1 ใน 4 ของสาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาสมัยนั้น และคงมีตึกเรียนหลังเดียวคือ ตึก 1 ฝั่งเก่า นั้นเอง จนกระทั่งวิทยาลัยวิชาการศึกษาเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม



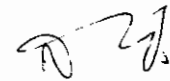
มีคณะต่าง ๆ เกิดขึ้น สาขาการประถมศึกษา ก็เปลี่ยนเป็นวิชาเอกการประถมศึกษา เป็นเพียงวิชาเอกเดียวในคณะศึกษาศาสตร์ จนกระทั่งมีการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา จึงมีสาขาวิชาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นดังที่ทุกท่านได้ทราบกันดี ทำไมผมจึงต้องอยู่เคียงคู่กับศึกษาศาสตร์มาโดยตลอด เพราะวก่อนการสอนชิงทุนไปเรียนต่อ อาจารย์ ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง ในสมัยนั้นอยู่ในกรมสามัญศึกษาท่านบอกว่าพวกคุณต้องไปเรียนทางนี้ เพราะสอดคล้องกับงานหลักของศึกษานิเทศก์ แต่พอจบกลับมาที่โอนมาเป็นอาจารย์สอน ท่านก็บอกว่า ช่วยเปิดสอนสาขานี้จะได้ช่วยเหลือครูอาจารย์ผู้อาวุโสที่ไม่มีโอกาสเรียนถึงระดับปริญญาตรี จะได้มีช่องทางได้ปริญญาอีกอันจะนำซึ่งเกียรติยศและชื่อเสียงแห่งวงศ์ตระกูลเขา ซึ่งวิชาเอกการประถมศึกษาในระยะแรก ๆ มักจะเรียนวิชาโทคู่กับการบริหารการศึกษา ก็ภายใต้การดูแลเพิ่มจาก อาจารย์ ดร.สุเทพ ทองประดิษฐ์ อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ เป็นผู้ขุดเวลาเสริมจนทำให้หนี้ที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วก้าวไปสู่ตำแหน่งทางบริหารในระดับสูง เกือบทุกจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต่อมาจนมีการเปิดสาขาวิชาการประถมศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ อีกมากมาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกว่า การพัฒนาคนนั้น ถ้าเราพัฒนาวิชาชีพวิชาการแก่เขาก่อนเขาจะรู้จักการพัฒนาด้าน อื่น ๆ ไปด้วย ด้วยเหตุดังกล่าว สาขาวิชาการประถมศึกษาจึงได้ดำเนินการมาโดยตลอดคู่กับคณะศึกษาศาสตร์จนถึงปัจจุบันนี้ และเราถือว่าความถนัด ความต้องการ ของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน ดังที่ครูประถมศึกษา ก็ควรต้องสนใจเอาใจใส่เด็ก รู้จิตวิทยาวัยเด็ก ตลอดจนนำเทคนิควิธีการสอนที่สอดคล้องกับวัยไปใช้ก็น่าจะเป็นประโยชน์กว่า แต่ทั้งนี้ก็ไม่ปิดกั้นที่ ครูเหล่านั้นจะสนใจโดย

การนำเทคโนโลยีใหม่มาสอน ก็คงไม่ต่างกันแต่เนื่องจากปัจจุบันบ้านเมืองมี ปัญหาทางเศรษฐกิจ การที่จะสอนโดยเครื่องมือ ใหม่ ๆ อาทิคอมพิวเตอร์ มาช่วยสอนคงยากเมื่อไม่สามารถทำได้เช่นนั้นก็คงได้แต่ปลอบใจผู้เรียนไม่ ว่าระดับปริญญาตรี หรือบัณฑิตศึกษาว่าขอให้อ่านให้ท่องดูหนังสือบ่อย ๆ แล้วก็จะเก่งไปได้ในที่สุด ผมเองก็มองอยู่เหมือนกันว่าถ้าเราไม่เตรียมครุให้ พร้อมที่จะก้าวไปทันกับเทคโนโลยีใหม่ แล้วเยาวชนรุ่นหลังจะเป็นอย่างไร ก็ฝากให้อาจารย์รุ่นหลังคิดไว้ก็แล้วกันเพราะผมเกิดมาในยุคที่ไม่มีคอมพิวเตอร์ เรียนแบบท่องจำมาตลอด แต่มาบัดนี้อะไรก็เปลี่ยนแปลงไปมากแล้วสังคม แบบใหม่ ครูยุคใหม่ต่อไปสื่อการสอนในกระเป๋าวเวลาที่ครูเข้าชั้นคงเป็น เครื่องคอมพิวเตอร์จับกระเป๋ากะมั่ง และนักเรียนถือมีก็คงเป็นอุปกรณ์ ชนิดเดียวกับครุมีหลายท่านดูในทีวีก็คงเห็นมีการใช้ในโรงเรียนใกล้บ้านเรา บ้างแล้ว เช่นที่ สิงคโปร์ ผมไม่มีความเห็นต่อการพัฒนาสื่อการสอนแบบ ทันสมัย ใครพร้อมใครมีก็ใช้กันไปเถิด เพื่อความสะดวกสบายของครู ต่อ ไปครูจะได้สอนสบาย ๆ ผ่อนแรงกับเขาบ้าง เพราะสอนเขาที่ต้องมีการ บรรยายอันยาวนานและเหนื่อย ๆ กว่าเขา ก็ศึกษาศาสตร์นี้เองอย่างไรก็ตาม แต่เมื่อเราจะหันไปสู่อุคเทคโนโลยีกับการสอนแล้วก็อย่ามองข้าม กฎหมาย รัฐธรรมนูญ ม.81 ในหมวด 5 ว่าด้วยแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่ว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้ เกิดความรู้จักคุณธรรม...” ซึ่งอาจารย์ทั้งหลายต่างได้ตระหนัก และปฏิบัติดี อยู่แล้วทุกคนและผมก็เชื่อมั่นว่าสถาบันนี้ ภายใต้การนำของท่านอธิการบดี คนปัจจุบัน ท่านคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ตลอดจนอาจารย์ศึกษาศาสตร์ ทุกท่าน และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานทุกคนจะนำพามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ของเราก้าวไปสู่ความทันสมัยความรุ่งโรจน์ และความเป็นเลิศทางวิชาการต่อไปอย่างแน่นอน และขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่กรุณานอนุเคราะห์ไปเยี่ยมผมขณะที่เจ็บป่วยในปีที่ผ่านมาด้วย

ขอให้ทุกท่านจงมีความสุขความเจริญยิ่งเทอญ

สวัสดิ์ครับ



(สมบัติ มหารัต)



รอกศาสตราจารย์สมบัติ มหารศ

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

รอกศาสตราจารย์สมบัติ มหารศ เกิดเมื่อวันที่ 30 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2482 เป็นบุตรของนายบุญ มหารศ นางดารา มหารศ ได้สมรสกับนางเพชรรัตน์ มหารศ มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือ นายจักรพันธ์ มหารศ และนางสาวภัททิรา มหารศ

ในด้านการศึกษา รอกศาสตราจารย์สมบัติ มหารศ ได้เข้ารับการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านห้วยแคน ต.ห้วยแคน อ.บรบือ จบชั้นประถมศึกษาแล้วได้เข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนนันทนศึกษา จังหวัดพระนคร แล้วได้เข้าศึกษาต่อในระดับเตรียมอุดมศึกษาแผนวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ จังหวัดพระนคร (กรุงเทพมหานคร)

หลังจากเรียนจบในระดับประถม มัธยม และเตรียมอุดมแล้ว ได้สอบเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี (การศึกษาบัณฑิต) สาขามัธยมศึกษาที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันและเมื่อสำเร็จการศึกษาในปี พ.ศ.2505 ท่านได้เข้ารับราชการครูที่โรงเรียนบ้านบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ภายหลังที่ท่านได้ปฏิบัติราชการได้ระยะเวลาหนึ่ง ท่านได้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท M.S. in Ed สาขา Elementary Education จาก University of Southern California ประเทศสหรัฐอเมริกา

ชีวิตการงาน

เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในปี พ.ศ. 2506 รอกศาสตราจารย์ สมบัติ มหารศ ได้สมัครเข้ารับราชการตำแหน่งครูที่โรงเรียนบ้านบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ท่านได้ทำหน้าที่เป็นพ่อพิมพ์ได้ประมาณ 2-4 ปีก็ให้ขอย้ายเข้ามารับราชการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัดมหาสารคาม

ในปี พ.ศ.2517 ท่านได้ย้ายจากตำแหน่งศึกษานิเทศก์ มาสอบเข้ารับราชการในตำแหน่งอาจารย์ในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ซึ่งก็นับได้ว่าท่านได้เป็นคณาจารย์ของสถาบันแห่งนี้ ในรุ่นที่วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม แห่งนี้เริ่มมีการปรับสภาพของหน่วยงานเป็นมหาวิทยาลัยวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม และมาเป็นมหาวิทยาลัยมหาสารคามในปัจจุบัน

ในช่วงที่ปฏิบัติราชการอยู่ในสถาบันแห่งนี้ท่านได้เขียนผลงานทางวิชาการและงานวิจัยไว้หลายเล่ม จนได้รับการเลื่อนระดับเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ และรอกศาสตราจารย์ รวมทั้งท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารในตำแหน่งรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ เมื่อครั้งยังเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม

จากผลการปฏิบัติงาน ผลงานทางวิชาการ และการได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บริหารของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ตลอดระยะเวลาเกือบ 25 ปีที่ผ่านมา นับได้ว่าท่านได้เป็นปูชนียบุคคลท่านหนึ่ง ที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเพื่อนข้าราชการ คณะศึกษาศาสตร์ที่เป็นทั้งน้องและลูกหลานได้อย่างดียิ่ง

รongsatrarajyatsamiti makkas
kruxonglukshyandaxaxary

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

พวกเราชาวภาควิชาหลักสูตรและการสอนเคยร่วมงานกับ ท่านมานานจนรู้สึกว่ายู่ครอบครัวเดียวกัน พวกเรารักและเคารพท่านเสมือนญาติผู้ใหญ่ ท่านเป็นผู้ที่คอย ให้กำลังใจพวกเรา สนับสนุนกิจกรรมของภาควิชาอย่างเต็มที่เสมอมา พวกเรารู้สึกใจหายเมื่ออยู่ ภาวะของการเกษียณอายุราชการของท่านก็มาถึง พวกเราชาวภาควิชาหลักสูตรและการสอน รู้สึกศรัทธาและภาคภูมิใจในตัวท่าน ตลอดเวลาที่ได้ร่วมงานกับท่านมา ท่านเป็นผู้ที่อุทิศกาย อุทิศใจให้กับงานและการสอนอย่างเต็มที่กำลังจะเห็นได้ว่าอาจารย์เป็นผู้ที่มีความเป็นครูอย่างแท้จริง เพราะเมื่อท่านอบรมสั่งสอนลูกศิษย์นั้น ท่านจะสอนทั้งเนื้อหาวิชาการ และความเป็นมนุษย์ไป พร้อม ๆ กัน นอกจากนี้ท่านยังเป็นคนขยันเขียนหนังสือ และแปลเอกสารประกอบการสอน ตลอดจนงานวิจัยไว้หลายเล่ม นอกจากนี้ท่านเป็นคนที่ตรงต่อเวลา และตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นแบบอย่างที่ดีเยี่ยมของเรา

บัดนี้อาจารย์อาวุโสของเราได้เดินทางมาบนเส้นทางของชีวิตราชการด้วยความภาคภูมิใจจะได้ยุติการเดินทางลง พวกเราชาวภาควิชาหลักสูตรฯ รู้สึกอาลัยเป็นอย่างยิ่ง และถึงแม้ว่าท่านจะเกษียณอายุราชการ

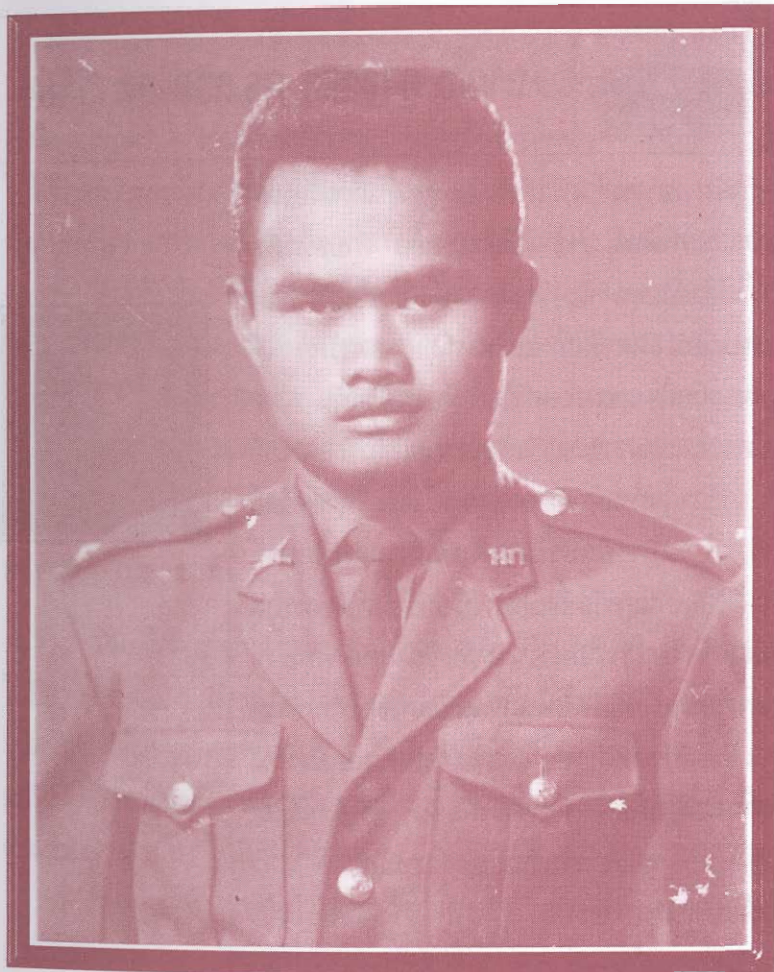
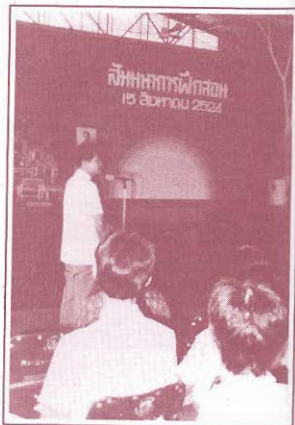
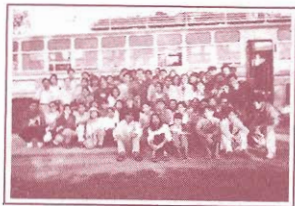
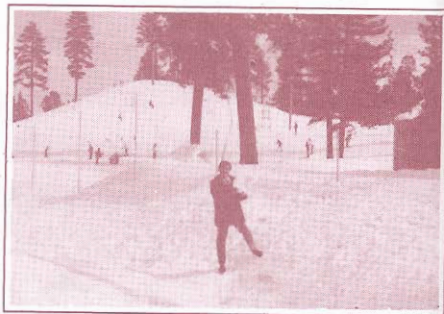
ไปแล้วแต่ชื่อและคุณความดีของท่านจะยังคงจารึกอยู่ในหัวใจของพวกเราทุกคนตลอดไป.

ดร.วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม





อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์



จากใจ อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์

อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ เกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2481 ที่บ้านกุดอ้อ ตำบลหัวเรือ อำเภอนาโพธิ์ จังหวัดมหาสารคาม เป็นบุตรของ นายเนียม ลดาวัลย์ และนางน้อย ลดาวัลย์ ได้สมรสกับนางสุชาดา ลดาวัลย์ มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือ นายกฤตยากร ลดาวัลย์ และนายสรวิชัย ลดาวัลย์

ในด้านการศึกษา อาจารย์ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ เริ่มเข้ารับการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาที่ โรงเรียนบ้านกุดอ้อ ซึ่งเป็นโรงเรียนบ้านเกิดของท่าน และเข้ารับการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาที่ โรงเรียนนาโพธิ์ ซึ่งในการเล่าเรียนของท่านทั้งในระดับชั้นประถมศึกษา และชั้นมัธยมศึกษา นั้นท่านสามารถสอบได้ที่ 1 ทุกระดับชั้น (เรียนหนังสือเก่งมาก) หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ได้รับทุนฟูลไบรท์ ไปศึกษาต่อในระดับเตรียมอุดมศึกษาที่โรงเรียนปรีณรรอยแยลวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อศึกษาจบจากโรงเรียนปรีณรรอยแยลวิทยาลัยแล้ว ได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี



(การศึกษามัธยมศึกษา) สาขามัธยมศึกษา จากวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และเมื่อสำเร็จการศึกษา ในปีพ.ศ.2504 แล้ว ท่านก็ได้ไปเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ตรี ที่วิทยาลัยครูมหาสารคาม ทันทีภายหลังจากท่านได้ทำงานไปได้ระยะเวลาหนึ่ง ท่านก็ได้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท (การศึกษามหาบัณฑิต) สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จากสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร หลังจากนั้นก็ได้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ต่างประเทศซ้ำอีก ในหลักสูตร M.Ed. สาขา Educational Psychology Research in Education จากประเทศแคนาดา และไปศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก Ed.D. สาขา Education Adiministration จาก University of Geogia ประเทศสหรัฐอเมริกา

เรื่องชีวิตการงาน

เริ่มเข้ารับราชการในตำแหน่งอาจารย์ตรี ที่วิทยาลัยครูมหาสารคาม ในปี พ.ศ.2505 เมื่อทำงานได้ระยะเวลาหนึ่งท่านได้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านจิตวิทยาพัฒนาการ เมื่อสำเร็จการศึกษาในปี พ.ศ.2509 แล้วได้กลับมาปฏิบัติงานที่หน่วยงานเดิม โดยได้รับการเลื่อนระดับชั้นเป็นตำแหน่งอาจารย์โท ในปี พ.ศ.2510

ต่อมาในปี พ.ศ.2516 ท่านได้ย้ายจากวิทยาลัยครูมหาสารคาม มาเป็นอาจารย์โท วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ซึ่งท่านได้เป็นอาจารย์ชุดแรก (ชุดบุกเบิก) ที่เริ่มให้มีการเปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม โดยสังกัดคณะวิชาวิจัยการศึกษา มีท่านอาจารย์ ดร.ประมวญ ดิกคินสัน เป็นรองหัวหน้า

คณะวิชา มีอาจารย์ ดร.ดิเรก ศรีสุขไช เป็นอาจารย์ร่วมคณะและต่อมาวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ได้มีการเปลี่ยนฐานะเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม แล้วเป็นวิทยาลัยมหาสารคาม ในที่สุด ในช่วงชีวิตการทำงานของ ท่านตั้งแต่เป็นอาจารย์อยู่ ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา จนเปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยนั้น ท่านได้มีโอกาสทำงานในทุกตำแหน่งหน้าที่ในสถาบันแห่งนี้ นับตั้งแต่หัวหน้าภาควิชารองคณบดี และรองอธิการบดี ซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงานแห่งนี้ (ในช่วงที่เป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม) และตำแหน่งผู้บริหารที่ท่านดำรงตำแหน่งสุดท้ายก่อนวันเกษียณอายุราชการคือ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษและวิเทศสัมพันธ์ สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรม อีสานมหาวิทยาลัยมหาสารคาม



อาจารย์ ดร.ฉวีลดาวัลย์ จากความเป็นครู จนถึงผู้บังคับบัญชา

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ท่านอาจารย์สอนวิท 2 เมื่อครั้งที่ผมเรียนอยู่ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูมหาสารคาม เป็นวิชาชีววิทยา ท่านสอนดี เยือกเย็นมีจิตวิทยาในการสอน พวกเราจึงจำได้ ท่านสอนวิธีจดจำ วิธีทำรายงานวิธีคิด และท่านใจดีมาก ผมได้ A ที่เดียว ขณะนั้นท่านเพิ่งจบ ป.โท จากประสานมิตร นั่นคือ ปี 2508 ครั้งผมเข้าทำงานแต่บังเอิญอยู่คนละคณะ ท่านสอนบัณฑิตวิทยาลัย และได้เป็นผู้บริหาร บุคลิกท่านก็ยิ่งเหมือนเดิม เป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สอบถามสารทุกข์สุกดิบเป็นนิจ เช่นพอเจอหน้า “เป็นได้ไทยเฮา” เป็นกันเองกับผู้ใต้บังคับบัญชา (จนบางครั้งผู้ใต้บังคับบัญชา หลงไปก็มี) แต่ท่านไม่ถึง ลักษณะเด่นของท่านคือความประนีประนอม ท่านเป็นนักประชาธิปไตย ดูจากท่านรับฟังความคิดเห็นจากทุก ๆ คน

“พ่อถวิล” เป็นคนใจเย็น สุขุม ท่านเป็นนักคิดเป็นผู้มีความรู้ท่านรักครอบครัว และเป็นแบบอย่าง ของคุณพ่อที่รักครอบครัว

ศิษย์ขอแสดงความเคารพ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลท่านอาจารย์ให้มีสุขภาพแข็งแรง เล่นกอล์ฟได้อีกนาน ๆ และแวะเยี่ยมมหาวิทยาลัยของท่านอย่างสม่ำเสมอตลอดไป

บุญถิ่น คิดไร่

อาจารย์ ดร.ถวิล อดาว์ลัย

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

อาจารย์ ดร.ถวิล เป็นปูชนียบุคคลสำคัญของชาวมหาสารคาม ผู้คนทุกอย่างย่อมรู้จักท่านตั้งไม่แปลกเท่าไรที่ท่านจะเอาใจใส่ร่วมพัฒนาเมืองมหาสารคาม ให้เจริญรุ่งเรือง ในความรู้สึกของผู้เขียนคงไม่แตกต่างจากท่านผู้อ่านเท่าไร กล่าวคือ อาจารย์ถวิล เป็นผู้ดำรงชีวิตเรียบง่ายเหมือนชาวบ้านนอกบ้านนาเรานี่เอง เพราะว่าจะพบปะพูดคุย เมื่อไรก็ได้ ไม่ถือตัวพูดคุยได้ทุกเวลา ท่านเป็นผู้ฟังที่ดีมากกว่าที่จะเป็นผู้พูด ส่วนเมื่อเวลาท่านพูดมักจะแหลมคม ด้วยความรู้ประสบการณ์ทำให้คู่สนทนาได้เปรียบเสมอ

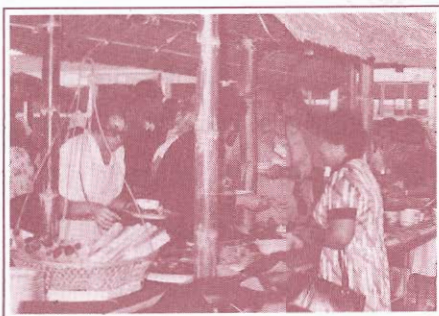
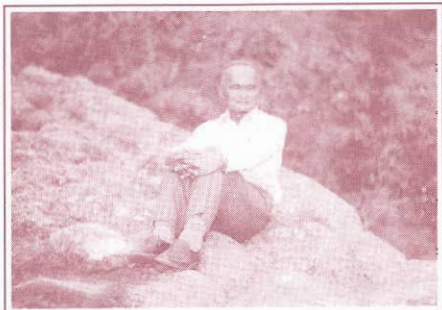
พฤติกรรมที่ควรเป็นแบบอย่างแก่คนอื่น คือ ความยิ้มแย้มแจ่มใสบนใบหน้า ตามปกติหน้าตาของท่านอาจารย์ก็น่าดู น่าชมอยู่แล้ว และเมื่อยิ้มและแย้มออกมาบ่อย ๆ ทำให้เกิดความประทับใจและจำได้ด้วยประการที่สองคือ การเป็นผู้รู้ อาจารย์เป็นผู้มีความขยัน ใฝ่รู้ใฝ่เรียนอยู่เสมอ ท่านศึกษาจนถึงสูงสุดทางการศึกษา นับว่าเป็นแบบอย่างที่ดีได้ประการที่สาม ท่านดำรงชีวิตที่เรียบง่ายไม่หวือหวา เช่น การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ชอบใช้รถเก่า ๆ ซ่อมแล้วซ่อมอีกเป็นต้น ประการที่สี่ ลักษณะนิสัยเรียบร้อย เยือกเย็น นุ่มนวลอยู่เสมอ ไม่เป็นที่น่ากลัวสำหรับผู้พบเห็น ประการที่ห้า อาจารย์ไม่เป็นคนลืมนัด จะเห็นได้จาก เมื่อท่านอยู่ในที่สูง หมายถึง เป็นผู้บรรการมหาวิทยาลัย ท่านยังถามไถ่ถึงบุคคลเดิม ๆ ที่คุ้นเคยอยู่เสมอ และมักจะพูดว่าคนนั้น คนนี้สบายดีหรือ ตอนนั้นอยู่ที่ไหนเมื่อไรให้ผมช่วยเหลือ หรือไม่อย่างไรก็บอก เป็นต้น ประการที่หก

ท่านทุ่มเทชีวิตเพื่อศิษย์ ตั้งใจสอนศิษย์ ให้ความรัก ความอบอุ่น แก่ศิษย์อยู่เสมอ ทำให้ศิษย์ของท่านทุกคนเคารพและคิดถึงอยู่เสมอ

ชวลิต จันทร์ศรี

ประธานบัณฑิต ป.ท.9



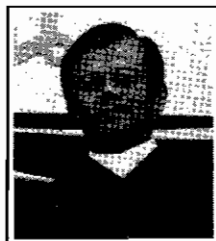


รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ ภมรสมิต



รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ กมรสमित

✓ รศ.ดร.สุทธิ กมรสमित เป็นบุตรของ นายประวัตติ และนางฉวี กมรสमित เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ.2481 ณ ตำบลบ้านสมเด็จ อำเภอบางกอกน้อย จังหวัดธนบุรี สมรสกับ อาจารย์ชูชื่น กมรสमित รศ.ดร.สุทธิ กมรสमित จบการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาจากโรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร เมื่อปี พ.ศ.2500 ได้รับประกาศนียบัตร พ.ม. จากกระทรวงศึกษาธิการเมื่อปี 2506 ได้รับปริญญาตรีและโท (กศ.บ. และ กศ.ม.เคมี) จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เมื่อปี 2509 และ 2513 ตามลำดับ เริ่มเข้ารับราชการชั้นโท ตำแหน่งอาจารย์โท ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา สงขลา เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2514 ก่อนที่จะย้ายมารับราชการที่ภาควิชาเคมี วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคาม เมื่อปี พ.ศ. 2515 จากนั้นได้ลาศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก ทางด้านเคมีอาหาร (Food Chemistry) ณ University of Philipines at Los Banos ได้รับปริญญาเอก Ph.D (Food Science and



Technology) เมื่อปี พ.ศ.2523 กลับเข้ารับราชการที่ภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม ในปี พ.ศ.2528 ได้ก่อตั้งคณะเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และดำรงตำแหน่งเป็นคณบดีคนแรกของคณะเทคโนโลยี เกษียณอายุราชการในตำแหน่งคณบดี และรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีการอาหารและโภชนศาสตร์ คณะเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในปี พ.ศ.2542

ประวัติการทำงาน

ด้านวิชาการ

1. ดำรงตำแหน่งอาจารย์ปี พ.ศ. 2514
2. ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปี พ.ศ.2525
3. ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ปี พ.ศ.2528

ด้านบริหาร

1. หัวหน้าภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม ปี พ.ศ.2523-2525
2. ผู้ช่วยคณบดีคณะวิทยาศาสตร์ (ฝ่ายบริหาร) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม ปี พ.ศ.2523-2526
3. ประธานโครงการจัดตั้งสถาบันค้นคว้าวิจัยอาหารและโภชนาการ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ.2526-2528
4. ประธานโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยี พ.ศ.2528-2529
5. ประธานคณะกรรมการยกย่องหลักสูตรปริญญาเทคโนโลยี มหามบัณฑิตและปริญญาเทคโนโลยีบัณฑิต

6. ประธานดำเนินการยกร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งส่วนราชการและปริญญา
7. รักษาการคณบดีคณะเทคโนโลยี พ.ศ.2529-2530
8. คณบดีคณะเทคโนโลยี พ.ศ. 2530-2534
9. หัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการอาหารและโภชนาศาสตร์ พ.ศ. 2537-2538
10. คณบดีคณะเทคโนโลยี พ.ศ. 2538-2542
11. กรรมการสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537-2542

/ ผลงานทางวิชาการ

งานแต่งตัวเรียบเรียงและเขียนบทความ

1. ตำราชีวเคมีพื้นฐาน
2. ตำราอินทรีย์เคมีพื้นฐาน
3. ตำราอินทรีย์เคมี 222
4. เอกสารประกอบการสอน เรื่องเทคนิคการวิเคราะห์อินทรีย์เคมี
5. เอกสารประกอบการสอน เรื่องแผนการสอนวิชาอินทรีย์เคมี 222
6. เทคโนโลยีเมล็ดน้ำมันและน้ำมันพืช
7. หลักการวิเคราะห์อาหาร
8. เทคโนโลยีเอนไซม์ในอาหาร
9. ชีวเคมีอาหาร

งานวิจัย

1. The trypsin inhibitor activity of legume seeds

2. ผลการใช้ปุ๋ยและอายุของเมล็ดที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง Trypsin inhibitor activity and chymotrypsin inhibitor activity ของถั่วพูบางชนิด
 3. ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมของเอนไซม์ไลโปอกซิเจนเนสและสภาพในการยอมรับในกลิ่นและรสของถั่วพูตามอายุของเมล็ด
 4. การผลิตแอลกอฮอล์จากกากวัตถุดิบจากพืชไร่
 5. การผลิตและการประเมินคุณค่าอาหารที่มีโปรตีนและแคลอรีสูงเพื่อแก้ปัญหาโภชนาการในชนบท
 6. การใช้ผลิตผลพลอยได้จากการผลิตเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อผลิตกลูโคสไมเลส
 7. การใช้เอนไซม์ในการผลิตนมจากถั่วชนิดต่าง ๆ เพื่อเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการให้ดีที่สุด
 8. การผลิตโปรตีนจับก่อนจากส่วนต่าง ๆ ของพืชตระกูลถั่วเพื่ออุตสาหกรรมผลิตอาหารในชนบท
 9. การศึกษาคุณภาพของโปรตีนในแมลงที่ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนิยมบริโภค
 10. การปรับปรุงคุณภาพโปรตีนจากพืชโดยระบบเอนไซม์ของการผลิตโปรตีนพลาสแติน
- ทะเบียนการได้พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญจักรพรรดิมาลา
1. ต.ม. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2520
 2. ต.ช. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2524

3. ต.ม. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2530
4. ท.ช. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2534
5. ป.ม. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2537
6. ป.ช. วันที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ.2541 X

เส้นทางการชีวิต

รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิต เป็นบุตรของนายประวัตติ และนางฉวี ภมรสมิต เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2481 ณ บ้านสวนริมคลองบางกอกน้อย ตำบลบ้านสมเด็จ อำเภอบางกอกน้อย จังหวัดธนบุรี บ้านเรือนไม้สักหลังใหญ่ที่ล้อมรอบไปด้วยต้นหมากจากไม้เนื้อเป็นของตระกูล ซึ่งได้รับพระราชทานนามสกุลจากกษัตริย์ราชกาลที่ 6 ว่า ภมรสมิต มีคุณพระวชิรวัชรรัตนศาสน์ คุณปู่ของอาจารย์สุทธิเป็นเสาหลักของบ้าน ชีวิตวัยเด็กในบ้านสวนนั้นสนุกสนานมาก มีเพื่อนเล่นมากมาย ทั้งเล่นน้ำคลองและปีนป่ายต้นไม้ จนเมื่ออายุ 5 ขวบชีวิตได้เริ่มผกผันเมื่อครอบครัวสูญเสียเสาหลักของบ้าน ประกอบกับการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 บ้านเมืองเข้าสู่ยุคข้าวยากหมากแพง ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ส่งผลให้คุณพ่อและคุณแม่ของอาจารย์หย่าร้างกัน อาจารย์ถูกส่งให้ไปอาศัยกับคุณป้าซึ่งเป็นพยาบาลที่วชิรพยาบาลขณะนั้นเป็นช่วงเดียวกับที่มีระเบิดลงแถวเทเวศน์ระเบิดเริ่มลงหนักมากขึ้นเรื่อยๆ เกิดความวุ่นวายโกลาหลเป็นอย่างมาก คุณป้าต้องส่งอาจารย์ไปอยู่กับคุณปู่หรือท่านนายพันสัญญาชัยในซอยรางน้ำ ปู่ไม่มียูกจึงเลี้ยงดูอาจารย์เป็นอย่างดีเปรียบเสมือนลูกแท้ ๆ ของท่าน ปู่เป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก สอบชิงทุนรัฐบาลได้ที่ 1 แต่

เนื่องจากบิดามารดาไม่ยินยอมให้เดินทางไป ต่างประเทศ ดังนั้นผู้ที่สอบได้ที่ 2 คือพระเจนดุริยางค์จึงได้รับทุนนี้แทน เมื่ออาจารย์สุทธิมาอาศัยอยู่กับปู่ป้าจึงได้รับการถ่ายทอดความรักภาษาอังกฤษติดตัวมาด้วย ปู่ป้าส่งเสียเลี้ยงดูอาจารย์สุทธิตั้งแต่เรียนชั้นประถมจนจบชั้นมัธยมที่ โรงเรียนวัดเบญจมบพิตรดุสิตวรารามและสอบเข้าเรียนต่อที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ แต่เป็นช่วงที่ปู่ป้ามีปัญหาการเงินและมีปัญหาเกี่ยวกับตัวอาจารย์ เป็นเหตุให้อาจารย์ตัดสินใจไม่เรียนต่อแต่ได้สมัครเป็นครูที่วัดป่าอภัยหรือโรงเรียนคงคาราม จังหวัดเพชรบุรีในปัจจุบันแทน ชีวิตช่วงนั้นแม้จะมีการงานทำเป็นหลักเป็นฐาน แต่ด้วยความที่ยังเป็นวัยรุ่นเลือดร้อน จึงมักมีเรื่องชกต่อย จนบางครั้งแทบจะเอาชีวิตไม่รอดอยู่เสมอ ๆ จนในที่สุดตัวของอาจารย์เองเริ่มมองว่าชีวิตแบบนี้เป็นชีวิตอิสระ สนุกสนาน แต่ไร้ค่าเหลือเกิน จากนั้นไปจะขอหันกลับมาใช้ชีวิตให้มีความค่าต่อตัวเองและผู้อื่นให้มากขึ้นจึงกลับมารุงเทพฯ และสมัครเรียนต่อในคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นที่ 1 ปี พ.ศ. 2500 รุ่นเดียวกับ พล.ท.ท.นายกรัชมุนตรี นายชวน หลีกภัย ขณะเดียวกันช่วงนี้เป็นช่วงถึงอายุที่จะเกณฑ์ทหาร และได้ทำเรื่องขอผ่อนผันแต่เกิดความผิดพลาดบางประการ เป็นเหตุให้อาจารย์ต้องไปเป็นทหารจึงได้หยุดการเรียนลง หันมารับราชการทหารเรื่อยมาจนได้ยศนายสิบประจำหน่วยแพทย์ ระหว่างรับราชการทหารอยู่นี้ได้มีโอกาสช่วยเหลือสังคมมากมาย แต่ในที่สุดได้ตัดสินใจลาออกจากราชการทหารและกลับมาเป็นครูอีกครั้งที่โรงเรียนสาขาของอัสสัมชัญ ศาลาแดง ที่นี้อาจารย์ได้สั่งสอนและสร้างลูกศิษย์ที่เป็นผู้ทำคุณประโยชน์แก่สังคมอย่างมากมาย ในขณะที่ทำงานอยู่นั้นท่านไม่เคยปล่อยให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า แต่มีความมานะพยายามและ

มุ่งมันที่จะพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลา ท่านสมัครสอบและได้วุฒิครู พ.ป และ พ.ม โดยใช้เวลาสอบเพียง 1 ปี จากนั้นได้เข้าเรียนต่อระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสามมิตร ในภาคค่ำ เนื่องจากภาคกลางวันทำงานสอนที่โรงเรียนควบคู่ไปด้วยจนจบปริญญาตรี กศ.บ. (เคมี) จากนั้นได้เข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโท ซึ่งการเรียนปริญญาโทนี้ต้องเรียนภาคกลางวันดังนั้นอาจารย์จึงได้ลาออกจากการเป็นครู แต่เหมือนโชคเข้าข้างช่วงนี้พี่น้อยได้กลับมาอุปการะอาจารย์อีกครั้ง จนอาจารย์สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท กศ.ม. (เคมี)

ในระหว่างเรียนปริญญาโทอยู่นี้ อาจารย์ได้มีโอกาสพบรุ่นน้องปริญญาตรีคนหนึ่งชื่อชูชื่น (อาจารย์ชูชื่น ภรรยาสมิต ในปัจจุบัน) ผู้ซึ่งอาจารย์สุทธิกล่าวว่ายเหลือเกิน อาจารย์สุทธิเสนอตัวเป็นผู้ช่วยเหลือด้านการเรียน คอยติวและทบทวนวิชาการต่าง ๆ ให้สม่ำเสมอ เมื่ออาจารย์สุทธิเรียนจบปริญญาโทและอาจารย์ชูชื่นได้ตัดสินใจแต่งงานและย้ายครอบครัวลงไปปักหลักที่ เนื่องจากอาจารย์สุทธิได้เข้ารับราชการที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาสงขลาอีก 2 ปีถัดมา ในปีพ.ศ. 2515 ครอบครัวนี้ได้ย้ายขึ้นมาตั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม ทั้งอาจารย์สุทธิและอาจารย์ชูชื่นได้เข้ารับราชการที่ภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ โดยอาจารย์สุทธิรับสอนวิชาเคมีสารพัด ไม่ว่าจะเป็น เคมีอินทรีย์ ชีวเคมี เคมีวิเคราะห์ เป็นต้น จากนั้นอาจารย์ได้ลาศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกทางด้านเคมีอาหาร ณ University of Philippines at Los Banos จบการศึกษาในปี พ.ศ. 2523 นับเป็นนักศึกษาปริญญาเอก คนแรกของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ที่สำเร็จการศึกษาสาขาเคมีอาหาร

หลังจบการศึกษาได้กลับเข้ามารับราชการที่คณะวิทยาศาสตร์และเป็นประธานโครงการจัดตั้งสถาบันค้นคว้าวิจัยอาหารและโภชนาการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ไม่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี จึงได้มีแนวความคิดที่จะจัดตั้งคณะเทคโนโลยีขึ้นมาแทน โดยอาจารย์สุทธิเป็นประธานโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีโดยอาจารย์สุทธิเป็นผู้เขียนโครงการและหลักสูตรของแต่ละภาควิชาทั้งหมด แม้จะมีปัญหาในการก่อตั้งเป็นอย่างมากแต่อาจารย์ไม่เคยท้อถอย ฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่างจนถึงวันนี้คณะเทคโนโลยี มีอายุยืนยาวมาถึง 13 ปี ผลิตรายวิชาออกไปรับใช้สังคมตามอุดมการณ์ของคณะแล้วกว่า 400 คน

ป่าผู้ก่อ	ผู้ตั้ง	ครั้งนานมา
เราต่างพา	มีสุข	สนุกสนาน
ชาวเทคโนโลยี	ได้รำเรียน	เพียรขานานู
เทคโนโลยีตระกาล	ขึ้นได้	ใช่เพราะใคร
ขอความดี	ความงาม	ที่ก่อเกิด
ช่วยกำเนิด	ความสุข	สุดสดใส
ขอบคุณพระ	คุ้มครอง	ทั้งกายใจ
ให้ปลอดภัย	ทั่วถ้วน	ทั้งครัวเลย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ จิตต์จำนง
รองคณบดีฝ่ายบริหารคณะเทคโนโลยี

✓ ตติพจน์ในการทำงาน

“ความอดทนเป็นสิ่งที่ขมขื่น แต่จะให้ผลหวานชื่นในภายหลัง”

• ทิศนะเกี่ยวกับทิศทางข้างหน้า ของคณะเทคโนโลยี

จะต้องเป็นคณะอุตสาหกรรมเกษตรที่ครบวงจรให้ได้ ต้องเน้นทั้งด้านวิชาการและเชิงธุรกิจ โดยเฉพาะในเรื่องการวิจัย ที่ต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในการช่วยพัฒนาคนและประเทศชาติ

• ชีวิตหลังเกษียณอายุราชการ

คิดว่าช่วงที่ยังมีแรงคงทำงานวิจัยงานวิจัยที่สนใจมากคือเรื่องเอนไซม์ โดยเฉพาะเอนไซม์จากราจำพวก *Aspergillus* sp. และอยากลองทำให้อากลายพันธุ์เพื่อจะได้มีกิจกรรมของเอนไซม์ดีขึ้น

รณรงค์ศาสตราจารย์ ดร. สุทธิ งามรสมิต

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

เขา...ของเราชาวเทคโนโลยี

ป้าท่านที่กล่าวถึงก็คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ งามรสมิต เป็นที่เคารพรักของกระผม เป็นครูที่ดีกับศิษย์ทุกรุ่น เป็นเจ้านายที่บุคลากรทุกคนทั้งรักทั้งกลัว เป็นสามเฒ่าที่ตีให้กับป่าชุมชน (อาจารย์ชู้ชิน งามรสมิต ภาควิชาเคมี มมส.) เป็นพ่อที่ดีกับลูก ๆ ทุกคน (ลูก ๆ ทุกคนได้ รับประทานอาหารสูง ได้ทำงานที่ดี) เป็นผู้ก่อตั้งคณะเทคโนโลยี คณะดีเป็นนักสู้ นักคิด และเป็นครูที่ดี คณะดีเป็นนักสู้เป็นผู้ก่อตั้งคณะเทคโนโลยี เมื่อ 13 ปีมาแล้ว ขณะนั้นมหาวิทยาลัยมหาสารคามยังมีสภาพเป็นวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะดีอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ รองอธิการบดีสมัยนั้นคือ ดร.ถวิล ลดาวัลย์ คณะผู้ บริหารวิทยาเขตมหาสารคาม และบุคลากรส่วนหนึ่งมีความเห็นว่าเราควรจะทำบุกเบิกที่จะเปิดสาขาวิชา และปริญญาอื่นบ้าง เพราะในก่อนหน้านี้มีการเปิดสอนเพียงปริญญาการศึกษาบัณฑิตเท่านั้น แต่เมื่อเสนอความคิดการขอเปิดปริญญาอื่นเข้าไปในวิทยาเขตกลางก็มักจะถูกขัดขวางมาโดยตลอด จนถึงขนาดที่สมัยนั้นมีดำริและดำเนินการพยายามจะจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัย เอกเทศโดยพยายามรวมสถาบันการศึกษาในจังหวัดมหาสารคามให้เป็น มหาวิทยาลัยใหม่ แต่ผู้บังคับบัญชาาระดับสูงทางสถาบันต่าง ๆ ไม่เห็นด้วย เมื่อเป็นไปได้ยากคณะดีจึงได้เสนอจัดตั้งศูนย์โภชนาการเพื่อการวิจัยและบริการทางวิชาการ (เดิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรากร วราวัศปติ เป็นผู้ยกร่าง) แต่ในระยะแรกก็ต้องพับไป ต่อมาได้นำโครงการดังกล่าวมาปรับปรุงและเปลี่ยนเป็นสถาบันค้นคว้า เพื่อพัฒนา

ผลิตภัณฑ์อาหารในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เสนอต่อมหาวิทยาลัย ซึ่งเรื่องก็ผ่านตามลำดับขั้น ได้แก่ สภามหาวิทยาลัย รัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย (นายปรีดี พัฒนถาบุตร) และส่งให้คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการแผ่นดิน (คปร.) พิจารณาฯ พจนฯ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ศาสตราจารย์กมล ทองธรรมชาติ) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าควรตั้งเป็น คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเรื่องกลับมายังมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒเพื่อทบทวนทางมหาวิทยาลัยเองมีคณะวิทยาศาสตร์อยู่แล้ว จึงให้ตั้งเป็นคณะเทคโนโลยีแทนท่ามกลางความไม่เห็นด้วยของวิทยาเขตกลาง โดยเฉพาะคณะวิทยาศาสตร์เพราะ ยังไม่เคยมีคณะที่อยู่ห่างไกลส่วนกลาง เลย ซึ่งในขั้นตอนต่อมา คณบดีก็ได้ผลักดันจนคณะเทคโนโลยีเกิดขึ้นมาได้เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2539 จึงถือได้ว่าอาจารย์มีส่วนก่อตั้งคณะ เทคโนโลยีโดยแท้และเป็นผู้ที่มีวิริยะอุตสาหะต่อการทำงานเป็นอย่างดี



รศ. ศาสตราจารย์ ดร. สุทธิ ภมรสมิต

ท่านเป็นต้นแบบที่ผ่านบัตถิอ

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ภาควิชาเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีได้เปิดรับนิสิต ระดับปริญญาตรีเมื่อปี 2540 โดยในระยะแรกๆ ได้โอนย้ายบุคลากร จำนวนหนึ่งมาจากคณะวิทยาศาสตร์ แม้ว่าระยะเวลาอาจจะไม่นานนัก ที่พวกเราย้ายมาสังกัดคณะเทคโนโลยี แต่พวกเราทุกคนก็ทราบและ ตระหนักอยู่เสมอว่า ท่านคณบดีคนปัจจุบัน (รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิต) เป็นบุคคลที่น่ายกย่องและน่าชมเชยที่ท่านได้อุทิศแรงกายและเวลาอันมี ค่าเพื่อต่อสู้ปัญหาและอุปสรรค รวมทั้งมีจิตใจอันแน่วแน่ที่จะสร้าง หน่วยงานเล็กๆหน่วยหนึ่งซึ่งในที่สุดได้ พัฒนามาเป็นคณะเทคโนโลยี ในปัจจุบันโดยกว่าจะได้มาถึงวันนี้ต้องผ่านความยากลำบากนานับประการ แต่ท่านก็สามารถพิสูจน์ตัวเองและทำได้สำเร็จตั้งความตั้งใจ ภาควิชา เทคโนโลยีการเกษตร เริ่มแรกมีบุคลากรเพียง 4-5 คน ตลอดระยะเวลา ที่ รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิต มาดำรงตำแหน่งคณบดี อาจารย์ได้ ให้การส่งเสริมสนับสนุนอย่างยิ่ง เพื่อจะพัฒนา การเรียนการสอน ด้านการเกษตร โดยมุ่งเน้นให้คณะเทคโนโลยี มีการผลิตแบบครบวงจร จนกระทั่งปัจจุบันภาควิชาสามารถเปิดสอนได้ 2 สาขาวิชาคือ สาขา วิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช และสาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ และ ได้ขยายงานทางด้านการเกษตรบางส่วนเพื่อสนับสนุนการเรียน เช่น ฟาร์มมหาวิทยาลัย ขณะที่อาจารย์ดำรงตำแหน่งคณบดีคณะเทคโนโลยี

พวกเราจะพบเสมอว่า อาจารย์ได้ประพฤติปฏิบัติตัวซึ่งพวกเรารุ่นหลัง
นำที่จะเอาแบบอย่าง

นายประสิทธิ์ ชูติชูเดช
หัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการเกษตร



รอฟ้าสดรอาจารย์ ดร.สุทธิ ภมรสมิติ
ก็ข้าพเจ้ารู้จัก

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ในตอนแรกที่มีการขอบทความของข้าพเจ้าเพื่อให้เขียนถึง
รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิติ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเรื่องยากในการจะบรรยายหรือ
อธิบายความรู้สึกที่มีต่อท่าน แต่เมื่อได้ลงมือเขียนข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่าคงจะ
เขียนบรรยายความรู้สึกอย่างย่อที่มีต่อท่าน รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิติ ได้โดย
ลำบาก เพราะ รศ.ดร.สุทธิ ภมรสมิติ หรือ “ป้า” ที่ทุกคนรวมทั้งข้าพเจ้า
เรียกท่านจนติดปากนั้นมีคุณงามความดีที่ท่านได้กระทำ ต่อคณะ
เทคโนโลยีอย่างมากมาย ซึ่งในคุณความดีส่วนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าทุกท่านคง
ทราบกันเป็นอย่างดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะขอกล่าวถึงแบบอย่างที่ดีของป้าที่
ข้าพเจ้าได้นำมายึดถือเป็นแบบอย่างซึ่งคิดว่าหลายท่านคงไม่ค่อยได้ทราบกันนัก

ข้าพเจ้ามีความศรัทธาต่อท่าน และมองท่านเป็นแบบอย่างที่ดีใน
หลายเรื่อง ท่านมีความเป็นครูสูงเป็นอย่างมาก มีความพยายามในการ
ถ่ายทอดความรู้แก่ศิษย์ถือได้ว่ามากที่สุดในบรรดาอาจารย์ของคณะ ไม่ว่าจะ
ท่านจะมึนงานด้านอื่นยุ่งสักเพียงใดถ้ามีลูกศิษย์หรือแม้กระทั่งอาจารย์ในคณะ
เกิดความติดขัดในด้านวิชาการ ท่านมักจะวางมือจากงานของท่านมาอธิบาย
จนลูกศิษย์เกิดความเข้าใจถ่องแท้เสียก่อนเสมอ ไม่ว่าจะในการอธิบายนั้นบาง
ครั้งต้องใช้เวลานาน หรือบางครั้งต้องสละเวลาไปทำการทดลองให้เห็นจริง
ก็ตาม ท่านไม่เคยบ่นในเรื่องเวลาที่จะต้องเสียไปในการเรียนการสอน การ
เรียนในห้องปฏิบัติการท่านก็จะคอยตามดูลูกศิษย์ทุกกลุ่มให้ได้ทำการ
ทดลองและเกิดความเข้าใจอย่างจริงจัง โดยไม่สนใจว่าบางครั้งจะต้องกลับ
บ้านค่ำมืดสักเพียงใด

นอกจากนั้นท่านยังเป็นผู้ที่รักษาสัญญาเป็นอย่างมาก และจะไม่ให้สัญญาอะไรกับใครง่าย ๆ ถ้าใครได้ใกล้ชิดกับท่านจะทราบดี แต่ถ้าหากท่านสัญญาแล้วหมายความว่าท่านจะต้องรักษาสัญญาที่ให้ไว้จริงได้ ด้วยเหตุผลนี้เองทำให้ท่านเป็นเสมือนที่พึ่งของบุคลากรหลาย ๆ คนในคณะเทคโนโลยี ดังนั้นนอกจากจะต้องรับผิดชอบงานด้านบริหารคณะ งานด้านการสอน งานวิจัย ซึ่งเป็นงานที่ท่านรักแล้ว ท่านยังต้องคอยดูแลช่วยเหลือ ขจัดทุกข์บำรุงสุขให้ชาวคณะเทคโนโลยีอีกด้วย

แต่ถึงแม้ว่าท่านจะต้องทำงานอย่างหนัก ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นท่านบ่นหรือแสดงอาการท้อแท้เลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนว่าท่านมองงานและอุปสรรคที่เข้ามาในแต่ละวันเป็นกำลังใจเสียด้วยซ้ำ จากการที่ข้าพเจ้าได้ร่วมทำงานกับท่านเสมือนว่าข้าพเจ้าได้มีครูอีกท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นครูที่มิได้สอนเพียงในเชิงวิชาการ แต่สอนหลักการทำงาน สอนให้เห็นว่าความเป็นครูที่ดีเป็นอย่างไร การที่จะเป็นผู้นำที่ดีเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจึงถือว่าช่วงเวลาทำงานร่วมกันกับท่านเป็นช่วงการเรียนรู้ที่สำคัญ และเป็นกำไรชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก

นางสิริพร ลาวลีย์

หัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการอาหารและโภชนาการศาสตร์

รศ. ศาสตราจารย์ ดร. สุทธิ งามรมณี

ครูของลูกศิษย์และอาจารย์

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ผมเข้ามาบรรณาการ เป็นอาจารย์ ระดับ 4 เมื่อธันวาคม 2532 จนถึงวันนี้ก็ประมาณ 10 ปีแล้ว เมื่อ 10 ปีก่อนผมสังกัดภาควิชาชีววิทยา แต่เป็นอาจารย์สอนเกษตร เพราะจบ วท.ม. เกษตรศาสตร์ ตอนนั้นป่า (ขอเรียกอย่างนั้นแล้วกัน เพราะสั้นและได้คำจำกัดความที่ชาวเทคโนโลยีรู้จักกันดี) เป็นคณบดีคณะเทคโนโลยีอยู่ คณะที่ถือได้ว่าเป็นผู้ริเริ่ม และมีท่านเป็นแรงสำคัญในการจัดตั้งอย่างมาก อาจพูดได้ว่า ถ้าไม่มีท่านก็คงไม่มีเทคโนโลยี (คงไม่มากไป) ตอนนั้น เทคโนโลยีมี 2 สาขาวิชา คือเทคโนโลยีชีวภาพ และเทคโนโลยีการอาหาร มีอีก 2-3 สาขาวิชา ที่ไม่น่าจะบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ (ความเห็นส่วนตัว) และก็มีเทคโนโลยีการเกษตร ซึ่งเป็นภาควิชาอยู่ในเกษตรศึกษา แต่ยังไม่เริ่มดำเนินการอะไร ผมและคณะ 4-5 คน ซึ่งสังกัดคณะวิทยาศาสตร์ ก็เห็นว่า เอ! น่าจะตรงกับที่เราบ่นมานะ และก็น่าจะพัฒนาตรงนี้ได้มากกว่าอยู่ชีววิทยา จึงขอย้ายสังกัดไปอยู่เทคโนโลยี ตอนช่วงย้ายไปท่านยังไม่ได้เป็นคณบดี รู้สึกจะเป็นรองศาสตราจารย์พจน์ ศรีบุญลือ จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น พอท่านกลับมาเป็นคณบดีใหม่อีกรอบ ผมก็มีโอกาสได้รับงานรองคณบดีฝ่ายวางแผนและวิจัย ซึ่งก็ได้เห็น ได้รู้ถึงวิถีทางการทำงานของท่านมาโดยตลอด และก็รู้สึกขอบพระคุณที่ท่านได้ให้ผมมีโอกาสดำรงตำแหน่งนั้น ซึ่งทำให้ผมได้มีโอกาสสร้างสรรค์งานอีกหลายอย่างที่ประจักษ์ต่อส่วนรวม ด้วยสไตล์การทำงานแบบลูกทุ่ง ๆ ซึ่งเป็นแนวที่ผมถนัด การทำงานก็สามารถร่วมงานกันได้ อย่างมีประสิทธิภาพ งานชิ้นหนึ่งที่เป็นสิ่งภาคภูมิใจกับผมมาก ก็คืองานฟาร์มมหาวิทยาลัย ซึ่งท่านได้สนับสนุนมาโดยตลอดจนฟาร์มมหาวิทยาลัยสามารถจัดตั้งและดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรม

ณ วันนี้ วันที่ใกล้ถึงวันเกษียณอายุราชการของท่าน ผมมีความรู้สึกใจหายที่คณะเทคโนโลยีจะขาดผู้อาวุโส ที่เปรียบเสมือนเสาหลักของคณะฯ ไปอย่างไรก็ตามก็รู้สึกยินดีที่ท่านได้มีโอกาสอยู่ต่อกับเราโดยมหาวิทยาลัยจ้างท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษต่อไปอีก ซึ่งคงจะเป็นกำลังที่สำคัญให้กับคณะฯ ต่อไป เดิมทีเดี๋ยวก่อนจะได้มาร่วมงานกับท่าน ดูเหมือนท่านขวาง ๆ โลก แต่เมื่อได้มาทำงานร่วมกันแล้ว ดูเหมือนผมมีโลกเดียวกับท่าน (เอ! หรือขวางโลกเหมือน ๆ กัน) แต่อย่างไรก็ตามนั้นเป็นสไตล์โครสไตร์มัน (ผมถือว่าเป็นวิธีการที่จะเข้าไปถึงความสำเร็จ) สุดท้ายก็เพื่อประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก

ผมรู้สึกชื่นชมการทำงานของ ท่าน โดยเฉพาะด้านงานวิชาการ ซึ่งท่านมีคุณภาพมาตรฐานที่น่าเอาเป็นตัวอย่างมาก มาทำงานเช้าตรู่ทุกวัน และเสาร์-อาทิตย์ จะพบท่านเสมอ และท่านเป็นคนใจกว้างรับฟังความคิดเห็นในเรื่องงาน ให้คำปรึกษาตลอด และมีแนวทางในการแก้ไขปัญหางานได้อย่างมีศิลปะความประทับใจนี้คงอยู่ในตัวผมและเป็นกำลังใจในการทำงาน โดยเฉพาะกับการต่อสู้กับปัญหาที่จัดว่าอยู่นอกเหนือระบบราชการ (เพราะระบบมาบีบบัง ทำให้สภาพการทำงานของบุคคลถูกบงกชไว้ด้วยตัวของบุคคลเสียหมด) และไม่ว่ากาลเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ท่านก็เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ที่ผมจะให้ความเคารพนับถือตลอดไป

ด้วยความเคารพอย่างสูง

นายรัช ชินราศรี

รองคณบดีฝ่ายวางแผนและวิจัย/ผู้จัดการฟาร์มมหาวิทยาลัย

รศ.ศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ งามรมสมิต

ครูของลูกศิษย์และอาจารย์

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ผมได้ทราบข่าวการเกษียณอายุราชการของอาจารย์ ดร.สุทธิ งามรมสมิต มาระยะหนึ่ง และรู้สึกตื่นเต้นที่หลายฝ่ายจะจัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ให้แก่คุณงามความดีของท่านได้มีต่อคณะเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยส่วนตัวแล้วผมเป็นทั้งลูกศิษย์และลูกน้อง ในความเป็นลูกศิษย์ ผมมีความนิยมชมชอบ การอุทิศตัวของท่านต่อการสอนเป็นอย่างดี ผมสังเกตเห็นอาจารย์สุทธิ มาทำงานในห้องทำงานที่คณะในวันเสาร์-อาทิตย์ เสมอ ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีของ “คนเป็นครู” สอนหนังสือตลอดไม่เคยเกี่ยง เขียนตำราและแปลงานเสมอ เมื่อผมเรียนสำเร็จปริญญาตรีจาก มศว. ทางคณาจารย์ได้ให้โอกาสแก่ผม จึงได้เข้ารับราชการที่ มมส. ในขณะนั้นมี ดร.สุทธิ งามรมสมิต เป็นหัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการอาหารและโภชนาศาสตร์ จึงได้เป็นลูกน้อง ในฐานะลูกน้อง ดร.สุทธิ ให้โอกาสแก่ผมได้ทำงานอย่างมีเสรีภาพ ไม่เคยมองว่าเคยเป็นลูกศิษย์ ให้ความไว้วางใจมอบหมายงานให้ทำตามแก่สมควร อาจารย์สุทธิ มาทำงานแต่เช้าทุกวันจนลูกน้องได้เห็นและเอาอย่าง ท่านสนับสนุนให้ลูกน้องได้มีความก้าวหน้าเสมอ แม้ตัวเองจะต้องทำงานมากขึ้น สอนมากขึ้น แต่ก็ไม่กักกันหรือถ่วงลั้งผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้เดินทางไปศึกษาต่อซึ่งตรงนี้ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีของ “คนเป็นนาย”

คณะเทคโนโลยี มมส. มีความยิ่งใหญ่มาจนทุกวันนี้ ก็มาจากน้ำพักน้ำแรงของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย(พูดได้เพราะท่านเป็นชั้นครูของผมทั้งนั้น)

ที่ร่วมกันพัฒนาคณะขึ้นมา แต่คนหนึ่งที่เราคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่ามีส่วนมาก
เหลือเกินในการสร้างคณะนี้ คือ ดร.สุทธิ ภมรสมิต คุณความดีที่ท่านได้
สร้างไว้ให้แก่คณะเทคโนโลยีคิงยาที่จบบรรยายให้หมดได้ในเวลาอันสั้น
แต่ผมแน่ใจว่าแม้ท่านจะเกษียณอายุราชการไป ตัวท่านและคุณความดีของ
ท่านจะไม่มีวันเกษียณไปจากใจของเราชาวคณะเทคโนโลยีทุก ๆ ดวง

ขอขอบคุณครับปีที่สอนสั่ง

ณัฐนนท์ ตราชู

22 กรกฎาคม 2542



รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ ภมรสมิต
ท่านคณบดีที่เราเคารพ

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ข้าพเจ้าเข้ามาร่วมงานกับท่านคณบดี คณะเทคโนโลยี
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิ ภมรสมิต) ในเดือนพฤศจิกายน 2540
ในตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายกิจการพิเศษและกิจการนิสิต ซึ่งถือเป็น
เกียรติและได้รับความไว้วางใจเป็นอย่างยิ่งจากผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน
ความจริงแล้วข้าพเจ้าได้ย้ายเข้ามาสังกัดในคณะเทคโนโลยี ก่อนหน้า
นั้นในภาควิชาเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ในระยะแรกภาควิชายังไม่รู้
หลักสูตรสาขาวิชาสิ่งแวดล้อม จึงยังไม่เปิดรับนิสิตท่านคณบดีคณะ
เทคโนโลยี ได้เป็นผู้นำในการดำเนินการจัดทำหลักสูตร เป็นผู้ประสาน
งาน และให้คำแนะนำจนหลักสูตรสามารถเปิดรับนิสิตได้ในรุ่นแรกใน
ปีการศึกษา 2541 นอกจากนี้ท่านคณบดียังต่อสู้เพื่อให้ได้งบประมาณ
ครุภัณฑ์ และอัตราเพื่อใช้ในการเรียน การสอนในสาขาวิชาเป็นอย่างยิ่ง
ในงานด้านกิจการนิสิต ท่านคณบดีเป็นผู้ที่เอาใจใส่และคอย
กำชับอาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าสาขาวิชา หัวหน้าภาควิชา ให้คอย
เข้มงวดและเอาใจใส่คอยควบคุมดูแลนิสิตในสังกัดคณะเทคโนโลยี
ทุกคนโดยเฉพาะในเรื่องระเบียบวินัย และการรักษาชื่อเสียงในคณะ
เป็นสิ่งที่ท่านคณบดี คอยกำชับอยู่ตลอดเวลา

ถึงแม้ท่านคนบดีจะเกษียณอายุราชการในเดือนตุลาคม 2542
แต่บุคลิกและนิสัยในขณะเทคโนโลยีทุกคน ยังมีความระลึกถึงท่าน
อยู่ตลอดเวลา

นายณฤพล ทีโพนทัน
รองคณบดีฝ่ายกิจการนิสิตและกิจการพิเศษ/
หัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม



รศ. ศาสตราจารย์ ดร. สุทธิ ภมรสมิต

ด้วยความเคารพ

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

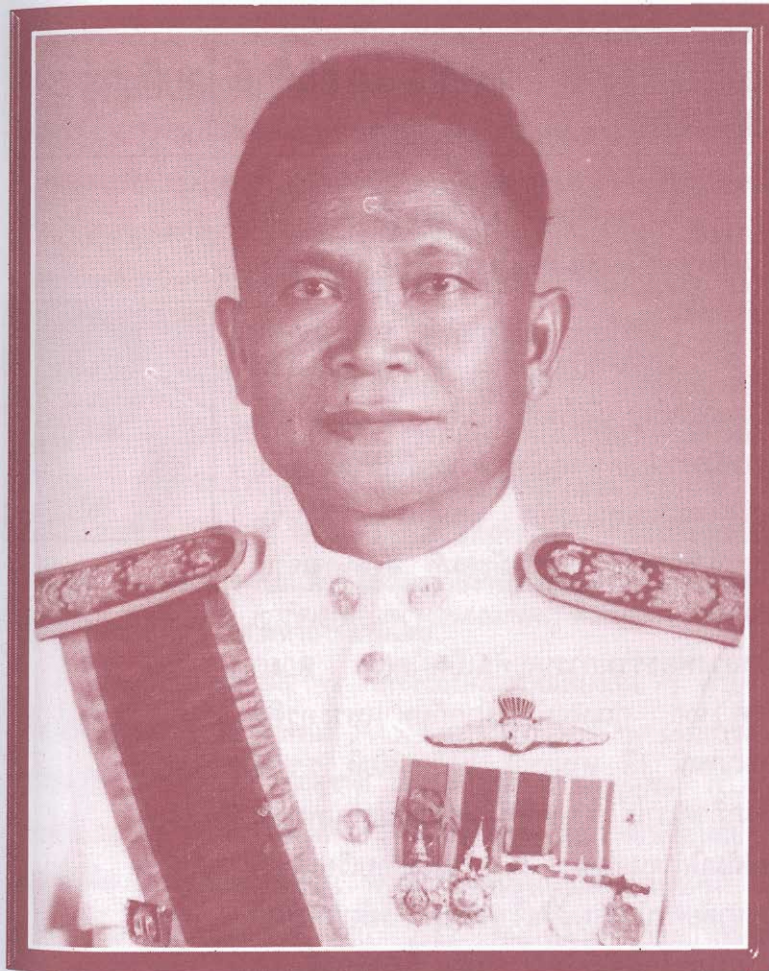
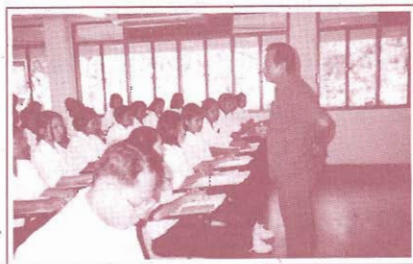
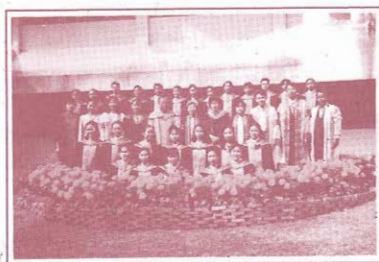
ในวาระที่รศ. ศาสตราจารย์ ดร. สุทธิ ภมรสมิต จะเกษียณอายุ
ราชการในเดือนตุลาคม ปี พ.ศ. 2542 นี้ ข้าพเจ้าในฐานะตัวแทนภาควิชา
เทคโนโลยีชีวภาพ รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มีโอกาสแสดงความรู้สึกที่มีต่อท่าน

ความรู้สึกในฐานะที่ได้เป็นกรรมการคณะ ตลอดจนช่วงที่รักษาการ
หัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีชีวภาพ ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ยาวนานนัก แต่
ก็ได้สัมผัสและเห็นวิธีการทำงานของท่าน แรกทีเดียวข้าพเจ้ารู้สึกที่ท่าน
เป็นบุคคลที่ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหวั่นใจในวิธี
การทำงานของท่าน แต่ต่อมาจึงได้ประจักษ์ด้วยความกล้าคิดกล้าทำ และ
ไม่เกรงต่อสิ่งใด ๆ ของท่านนั้น ทำให้ได้มาในสิ่งที่ควรได้และนำพาความ
รุ่งเรืองมาสู่คณะของเรา ท่านเป็นบุคคลที่ทุ่มเทร่างกายและใจ กับการ
งานโดยแท้ จึงไม่เป็นเรื่องแปลกที่ใคร ๆ จะรักและเคารพท่าน รวมทั้งตัว
ข้าพเจ้าด้วย

บัดนี้ถึงเวลาที่ท่านจะได้พักผ่อนชื่นชมกับผลงาน และเป็นสุขกับ
การระลึกถึงอดีตอันงดงามที่ท่านได้ฝากไว้กับคนรุ่นหลัง

ในโอกาสนี้ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลให้ท่านมีความสุข เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร
ของครอบครัว เป็นหลักและเป็นที่ยิ่งของเราชาวเทคโนโลยีตลอดกาลนาน

นางเกศสุคนธ์ มณีวรรณ
รักษาการหัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีชีวภาพ



รองศาสตราจารย์ อภิศักดิ์ โสมอินทร์



จากใจ รศ.อภิศักดิ์ ไสมอินทร์

นี่ถ้าท่านคณบดี ผศ.วิณา วิสเพัญ ไม่มีหนังสือขอให้เขียนผมคงไม่กล้าเขียนให้ท่านอ่านอย่างแน่นอน

ผมเกิดที่บ้านดอนไร่ ต.คึมใหญ่ อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2482 เป็นลูกของชาวนาสองคนผู้มีพระคุณหาที่เปรียบมิได้คือ คุณพ่อสุนทร-คุณแม่อ่ำ ไสมอินทร์ เรียนชั้นประถมที่บ้านเกิด ต่อชั้นมัธยมที่ อ.อำนาจเจริญ (สมัยนั้น) โดยเป็นเด็กวัดหนองแขง (วัดอำนาจเจริญ) มีหลวงพ่อธรรมการบุญทันเป็นผู้ดูแล ต่อมา พ.ศ.2500 คุณพ่อนำไปฝากกับท่านพระครูศีลคุณาภรณ์ (ลี สามารถ) ไปเรียนต่อที่ ร.ร.วัดเขมาภิรตาราม จ.นนทบุรี หลวงพ่อบอกว่าพระครูอุปถัมภ์คำจุนจนจบ ม.6 แล้วสอบเรียนต่อที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พร้อมทั้งย้ายจากการเป็นเด็กวัดเขมาฯ ไปเป็นเด็กวัดนรนาถสุนทริการามโดยหลวงพ่อฝากต่อกับพระคุณอีกท่านหนึ่ง เรียนจบ ป.กศ.ต้นไปสอบเป็นครูประถมสอนที่เขตพระโขนง กรุงเทพฯ และสอบชุดครู พ.ม.ไปด้วย เมื่อได้ พ.ม. จึงสอบ



เรียนต่อปริญญาตรีที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรพร้อมทั้งลาออกจากครูประถมกลับไปเป็นอารามบอยเหมือนเดิม ครั้นจบปริญญาตรีจึงสอบเป็นครูมัธยมสมัยนั้นมีคนสอบน้อยจึงได้เป็นครูมัธยมที่กรุงเทพฯ ปีต่อมาสอบเรียนต่อประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภูมิศาสตร์ได้จึงลาออกจากครูไปเรียนที่ วศ.ประสานมิตรอีก เรียนจบในปี 2513 เห็นประกาศรับสมัครเป็นอาจารย์ที่ วศ.วิทยาเขตต่าง ๆ ผมไม่เจียม body สมัครสอบไปสอน วศ.มหาสารคาม เขารับคนเดียว ผมได้ที่ 2 หวดหวังจึงไปสมัครสอบเป็นอาจารย์ที่กรมการฝึกหัดครู โชคดีสอบติด...วันนั้น...ผมไม่เคยลืม...ตั้งแต่เช้า นำหลักฐานไปรายงานตัวที่กรมการฝึกหัดครู กำลังจะเข้ารายงานตัวก็พบท่าน รศ.ดร.บุญชม ไชโยภี ท่านเป็นรองอธิการ วศ.มหาสารคาม ผมจำได้แม่นท่านพูดว่า **“ดีจังรับคุณเป็นอาจารย์ วศ.มหาสารคามแล้ว ไม่ต้องรายงานตัวเป็นอาจารย์วิทยาลัยครูให้ไปรายงานตัวที่ วศ.มหาสารคามเลย”**

ผมดีใจมากยกมือไหว้ กล่าวขอบคุณท่านเสียงสั่น ๆ ด้วยดีใจ ดังนั้นในวันที่ 15 พฤษภาคม 2513 จึงมารายงานตัวที่ วศ.มหาสารคาม พร้อมกับ ผศ.บุญเลิศ สดสุขชาติ ผมระลึกถึง รศ.ดร.บุญชม ไชโยภีเสมอท่านเป็นทั้งเจ้านายและคนแก่ใจดี ท่านบ่นว่ากล่าวตักเตือนอย่างมีเจตนาดีเหมือนเราเป็นลูกหลาน พวกเขาทุกคนรุ่นนั้นโดนกันทั่วหน้า แต่พวกเรา ก็เคารพนับถือท่าน พอปี 2517 ผมก็ไปเรียนปริญญาโทต่อที่ประสานมิตรอีก เรียนปีเดียวจบเพราะผู้ได้ประกาศนียบัตรชั้นสูงแล้วเรียนเพียงปีเดียว ผมทำงานมาเรื่อย ๆ ด้วยความภาคภูมิใจ ที่ภูมิใจมากที่สุดคือ ทำราชการมา 30 ปี ได้เงินเดือนสองขั้นตั้ง 2 ครั้ง ถือเป็นเกียรติเป็นศรีต่อวงศ์ตระกูลอย่างยิ่ง ครั้งแรก รศ.ดร.ไพฑูริย์ มีกุล รองคณบดีคณะสังคมศาสตร์ เป็นคนขอให้ ครั้งที่สองผู้ขอให้คือท่าน

ดร.ถวิล ลดาวัลย์ ท่านเป็นรองอธิการบดีสมัยนั้น ขอให้ตอนผมเป็นรองคณบดีคณะสังคมศาสตร์ พอครั้งที่สามทำท่าจะได้หนึ่งขั้นครั้งโดย ผศ.วิภา วิสเพ็ญ คณบดีกรุณาขอให้ แต่เจอ IMF เลยอดได้ แต่ก็ขอขอบคุณทั้งสามท่านมา ณ ที่นี้

ผมทำงานที่นี้อย่างมีความสุขมานานแล้วครับ ครอบครัวก็พลอยได้รับสุขไปด้วย เจ้านายทุกท่าน เพื่อนร่วมงานทุกท่าน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทั้งปวง ล้วนแล้วแต่มีน้ำใจไมตรี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ผมพูดเสมอว่าที่นี่เป็นมหาวิทยาลัยบ้านนอก แต่อบอุ่นด้วยน้ำใจไมตรีและมีความสุขให้ผมจารึกไว้ในหัวใจไม่มีลืม

ปัจจุบันผมพักอยู่บ้านเลขที่ 139/7 ถนนศรีบุญญาสถิตย์ อ.เมือง จ.มหาสารคามกับภรรยาที่แสนประเสริฐซึ่งผมคิดว่าหาไม่ได้อีกแล้วในชาตินี้ พร้อมลูกสาวที่แสนดี 3 คน คือ ขวัญฤทัย วรยา และสุริศา บ้านผมยินดีต้อนรับทุกท่านที่ให้เกียรติไปเยี่ยม เชิญเลยครับ

ขอจบประวัติเพียงเท่านี้ ขอขอบคุณที่ท่านอ่าน การเกษียณอายุราชการเป็นเพียงการหยุดทำงานราชการเท่านั้น แต่ทำงานอย่างอื่นได้ปกติ ผมคงไปทำอะไรที่เห็นว่าพอทำได้ เพราะกำลังสนุกกับชีวิตที่เอาทั้งความรู้และประสบการณ์มาบูรณาการ และจะเริ่มชีวิตใหม่เมื่ออายุ 60 ปี

ขอขอบคุณผู้บังคับบัญชา เพื่อนอาจารย์ทุกท่าน เจ้าหน้าที่และบุคลากรทุกฝ่ายของ มมส. ที่ให้ความเมตตากรุณาต่อผมและครอบครัว เป็นอย่างดีตลอดมา ขอให้ทุกท่านประสบกับ ลาภ ยศ สรรเสริญ และบรรดาโลกียะสุขทั้งปวงตลอดอายุขัยของทุกท่านเทอญ

รศ.อภิศักดิ์ โสมอินทร์

มิถุนายน 2542

อาจารย์อภิศักดิ์ โสมอินทร์

นักวิชาการเก๋าคิดจิน

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

อาจารย์อภิศักดิ์ หรือ รองศาสตราจารย์อภิศักดิ์ โสมอินทร์ เป็นศิษย์ภูมิศาสตร์รุ่นเดียวกับผม สมัยเรียนที่ มศว.ประสานมิตร หลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภูมิศาสตร์ พวกเราต้องตระเวนไปเรียนตามแหล่งที่ตั้งของพระอาจารย์ เช่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา กรมอุตุนิยมวิทยา กรมแผนที่ทหาร เป็นต้น อาจารย์อภิศักดิ์ เป็นนิสิตที่สนใจเล่าเรียนมากคนหนึ่ง ในวิชาการสำรวจทำแผนที่อาจารย์ท่านให้ฝึกวัดระยะ พวกเราต้องแบกไม้ไผ่ สายวัดและอุปกรณ์อื่น ๆ อีกเยอะเยอะ อาจารย์อภิศักดิ์ ประทับใจวิชาที่มากถึงกับเสนอกับเพื่อนฝูงตั้งที่อนิสิตรุ่นนี้ว่า “ภูมิศาสตร์รุ่นไม้ไผ่”

พอเรียนจบท่านอาจารย์สวาท เสนาณรงค์ ก็เรียกเราสองคนไปพบบอกว่ามีตำแหน่งงานรออยู่ขอให้ไปสมัครสอบที่กรมการฝึกหัดครู พร้อมย้าว่าอภิศักดิ์ ไปวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ส่วนบุญเลิศไปมหาสารคาม พอใกล้วันจะไปรายงานตัว อาจารย์อภิศักดิ์ บอกว่าไม่อยากอยู่กรุงเทพฯ จึงไปกราบเรียนท่าน รศ.ดร.บุญชม ไชยโกษี ซึ่งเป็นรองอธิการวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคามสมัยนั้นขอผมไปอยู่สารคามด้วยคน ผมเองก็ช่วยสนับสนุนว่าอยากให้เพื่อนไปอยู่ด้วยกันเพื่อจะได้ฝึกกันกำลังเปิดวิชาเอกภูมิศาสตร์ที่สารคาม ท่านรองฯ บุญชม นั่งอยู่พักหนึ่งจึงบอกแก่เราทั้งสองว่าที่สารคาม มีอัตราภูมิศาสตร์อยู่อัตราเดียว ที่ว่างก็เป็นประวัติศาสตร์ ถ้าจะไปก็ต้องสอนประวัติศาสตร์นะ อาจารย์อภิศักดิ์ ตกลงครับ

เรื่องก็เรียบร้อย เราทั้งสองไปรายงานตัวเข้าทำงานที่สารคามพร้อมกัน วันที่ 15 พฤษภาคม 2513 อาจารย์อภิศักดิ์ ต้องสอนประวัติศาสตร์ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคามอยู่หนึ่งภาคเรียน บังเอิญทางราชการได้บรรจุประสิทธิ์ นิมจินดา มาเป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์ ภาคเรียนถัดมา อาจารย์อภิศักดิ์ จึงได้กลับมาสอนภูมิศาสตร์กับพวกเรา

หัวหน้าภาควิชาภูมิศาสตร์สมัยนั้นเป็นคนหนุ่มไฟแรงชื่อสมุทรศิริบุริชชวนพวกเราออกภาคสนามเป็นประจำ อาจารย์อภิศักดิ์ก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้นิยมชนบทบ้านนอกคอกนา ไปศึกษาหมู่บ้านชุมชนแล้วก็กลับมาสอนนิสิตให้รักชนบทถิ่นฐานบ้านเรา ใครสนใจประเด็นใดก็ยก้าเรื่องนั้นบ่อย ๆ จนนิสิตพากันตั้งสมญานามให้อาจารย์แต่ละคนแปลก ๆ ตัวอย่างเช่น อาจารย์สมุทร เห็นย่ำเวลาสอนวิชาแผนที่ว่าต้องหาอาชีพทุกครึ่ง นิสิตก็ให้สมญาว่า **“อาจารย์อาชีพ”** อาจารย์อภิศักดิ์ สอนวิชาการอนุรักษทรัพย์ากรธรรมชาติ ได้เน้นย่ำเรื่อง **“นกกะบา”** ซึ่งกำลังจะสูญพันธุ์ ให้ช่วยกันอนุรักษไว้ นิสิตก็ให้สมญาว่า **“อาจารย์นกกะบา”** ส่วนผมนั้นได้เน้นย่ำเรื่องการทำไร่สวนผสม หรือมิคซ์ฟาร์ม นิสิตก็ให้สมญาว่า **“อาจารย์มิคซ์ฟาร์ม”**

เวลาชาวบ้านมีปัญหาเรื่องการทำนาเกลือ เป็นผลเสียต่อหน้าข้าว แถบลุ่มน้ำเสียว อาจารย์อภิศักดิ์ก็พาลูกศิษย์ลงไปศึกษาหาข้อมูลนำมาเสนอต่อสาธารณะ จนเป็นผลให้มีการเปลี่ยนแปลง รัฐบาลประกาศเลิกทำนาเกลือเหตุการณ์ก็เป็นปรกติมาจนทุกวันนี้

เวลาว่างก็ออกไปศึกษาหาความรู้แถบทุ่งกุลาร้องไห้ แล้วก็นำมาเขียนให้คนได้อ่านสนุกและได้ความรู้ด้วยลงในวารสารมหาวิทยาลัยใช้ชื่อว่า

“ทุ่งกุลาร้องไห้พูด” คือนำเสนอในรูปของการคุยกันกับทุ่งกุลาฯ ซึ่งหลายคนเชื่อว่าทุ่งกุลาของอาจารย์อภิศักดิ์ พูดภาษาอังกฤษได้ด้วย เขียนติดต่อกันมานานหลายปี นี่แหละครับ คือผลงานของนักวิชาการเท่าติดดิน ลงไปคลุกคลีกับชาวบ้านในชนบทแล้วก็นำมาถ่ายทอดให้คนทั้งหลายได้รู้ได้เข้าใจ นอกจากเขียนเรื่องชาวบ้านเป็นบทความแล้ว อาจารย์อภิศักดิ์ยังเขียนเป็นตำราอีกด้วย เช่น ภูมิศาสตร์ชนบท โลกทัศน์อีสาน เป็นต้น หากนักวิชาการไทยเราประพฤติ แบบอาจารย์อภิศักดิ์ กันมาก ๆ ผมว่าประเทศไทยน่าจะเจริญก้าวหน้าขึ้นกว่านี้อีกเป็นกองนะครับ แม้จะเกษียณจากราชการแล้วผมคิดว่าอาจารย์อภิศักดิ์ก็คงไม่ได้ยุติบทบาทนักวิชาการท่านคงมีเวลาที่จะคิดและทำในสิ่งที่ดีเพื่อลูกหลานและบ้านเมืองไทยของเราอีกตราบนานเท่านาน

ด้วยรักฮักแก่กันและมันยืน

บุญเลิศ สดสุชาติ

ภาควิชาภูมิศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์อภิศักดิ์ โสมอินทร์ เสนาธิการภูมิศาสตร์สารคาม

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ภาควิชาภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม รู้สึกภาคภูมิใจใน รศ.อภิศักดิ์ โสมอินทร์ เป็นอย่างยิ่ง ท่านเป็นครูผู้ขยันอบรมบ่มเพาะให้นิสิตเป็นผู้มีความรู้ คู่คุณธรรม ท่านมักย้ำเสมอว่าต้องเป็นคนดี นับว่าท่านมีส่วนในการสร้างสรรค์คนดีให้แก่สังคม เป็นจำนวนนับหมื่น ท่านเกษียณอายุคราวนี้ ขอให้ท่านมีอายุมั่นขวัญยืน เป็นปูชนียบุคคลแก่บรรดาลูกศิษย์ตลอดไป

ไพบุลย์ บุญไชย
หัวหน้าภาควิชาภูมิศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อาจารย์อภิศักดิ์ โสมอินทร์ อาจารย์ของผม

ในความทรงจำที่ทรงคุณค่า

ผมเป็นศิษย์รุ่นแรก ของวิชาเอกสังคมศึกษา ซึ่งเปิดสอนเมื่อปี 2513 ตอนนั้นมีอาจารย์ที่สอนวิชานี้ 3 ท่าน คือ อาจารย์สมุทร ศิริบุรี ตอนนั้นได้ดิบได้ดีทางแอมเวย์ไปแล้ว ท่านอาจารย์บุญเลิศ สดลสุชาติ เจ้าของรายการ “สังคม เสวนา” และนายสถานีวิทยุ มมส. คนปัจจุบัน และท่านอาจารย์อภิศักดิ์ โสมอินทร์

อาจารย์มักมีอารมณ์ขันเสมอ ยกนิทานก้อม ปรัชญา แนวคิด ภูมิปัญญาชาวบ้าน สั่งสอนลูกศิษย์ลูกหามีได้ขาด ยิ่งวิชาที่อาจารย์สอน “แผนที่และการอ่านแผนที่ (Map)” สอนบ่อย ๆ พวกเราเอกสังคมฯ รุ่นแรกก็แห่หมบ (แปลว่า ทำตัวให้แนบกับโต๊ะ เก้าอี้ เตรีียมหลับ เป็นแถว) อย่างว่าแหละ ท่านก็ห้ามขมาเสนาออกมาแก้งวงได้

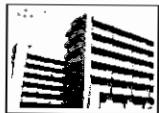
อาจารย์อภิศักดิ์ เป็นปูชนียบุคคล ที่ควรยกย่อง ท่านใฝ่รู้เขียนตำราให้ลูกศิษย์อ่านที่บ้านทั่วเมือง เป็นคนอดทนอดทนต่อความลำบากอดทนต่อความยากจน (ท่านอาจจำผมไม่ได้ที่ถามท่านว่า “อาจารย์ครับเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยแล้วยังกู่สภกรณอีกหรือ” ท่านก็ตอบว่า “เดี่ยวเจ้าก็จะรู้” และอดทนต่อโรคภัยไข้เจ็บ เช่น ก่อนที่ผมจะเข้าผ่าตัดเพื่อขูดหินปูนที่เข่าหลัง เมื่อปี 2540 ท่านอาจารย์ ท่านผ่าตัดมาก่อน เรียกว่า ผ่าตัดใหญ่ที่สุดในชีวิต ท่านยังพูดให้คิดว่า “การผ่าตัดมีภัยกับตาย หลายคนก็หายหลายคนก็ตาย ให้คิดเป็นเรื่องธรรมดา”

ท่านเป็นแบบอย่างของครูที่ดี อารมณ์คงที่ ไม่เคยฉุนเฉียว ให้
พวกศิษย์ให้เห็น เป็นคนรักครอบครัว นอกจากนี้ท่านยังเป็นเจ้าของ
รายการวิทยุคือ รายการสนทนาปัญหาบ้านนอก และรายการเพลงเพื่อชีวิต
ทางสถานีวิทยุ มมส. อีกด้วย โอกาสนี้ ศิษย์ขอแสดงความเคารพและขอ
ให้สุขภาพร่างกายดีมีความสุขตลอดไป

บุญถิ่น คิดไร่
ศิษย์เอกสังคมศึกษา รุ่น 1



อาจารย์แจเวียน โพธิ์ศรีอ่อน



บทสรุปแห่งชีวิตราชการ

ไม่มีบทสรุปใดจะมีความสมบูรณ์เท่ากับสิ่งที่ชีวิตมนุษย์ได้ประสบมาด้วยตนเอง ชีวิตของทุกคนก่อนตายย่อมมุ่งสู่เป้าหมายในชีวิตเดียวกัน คือความสำเร็จของทุกสิ่งทีแต่ละคนต้องการ เป็นความปรารถนาแห่งใจ ความสำเร็จเหล่านั้นต้องผ่านเส้นทางการทำงานของแต่ละคน ความตายมิใช่เป้าหมายของชีวิต แต่เป็นจุดจบและจุดหยุดนิ่งของสรรพสิ่ง คนส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมายในชีวิต เพราะเข้าใจตนเอง เข้าใจสังคม เข้าใจวิชาการ รู้จักพอ และมีกำลังเพียงพอที่จะดำเนินการในวิถีชีวิตของตนได้อย่างมีความสุข แต่คนอีกส่วนหนึ่งเขาอาจมีทุกสิ่งและอาจมากกว่าทุกคนด้วยซ้ำไป แต่เขารู้สึกว่าตนเองไม่สำเร็จ รู้สึกว่าตนเองไม่มีความสุข เพราะเขาไม่รู้จักพอ และมีความอิจฉาริษยา ความแตกต่างเหล่านี้ของมนุษย์มีอยู่ชั่ววินิจนรันดร์

การศึกษา งานและประสบการณ์ทำให้มนุษย์มีความก้าวหน้าและมีฐานะทางสังคมแตกต่างกัน การศึกษาจึงเป็นบันไดทองของชีวิตที่คนทั้งโลกเชื่อ



ว่าเป็นปัจจัยในการพัฒนาคน และนำไปสู่การพัฒนาทุกสิ่ง แต่การพัฒนาที่ยั่งยืนจะไม่เกิดขึ้นถ้ามนุษย์ขาดคุณธรรม คุณธรรมมิใช่การศึกษาแต่เป็นความสำนึกที่ดีของมนุษย์ที่เกิดขึ้นได้กับคนทุกระดับ ทุกอาชีพ ไม่มีใครสามารถจะบังคับให้คนมีคุณธรรมได้ แต่สามารถทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านคุณธรรมได้

สังคมของคนที่มีการศึกษา เป็นสังคมที่มีพลังอำนาจมากกว่า เพราะเป็นสังคมที่มีความรู้และความคิดที่หลากหลาย สามารถชี้แนะผู้อื่นได้แทบทุกทาง ทุกสาระ ผมได้รู้ดังที่กล่าวมาเพราะได้เลือกเส้นทางชีวิตของตน "เป็นครู" ครูเป็นชื่อเรียกดั้งเดิมของคนที่มีหน้าที่ทำการสอนสรรพควารู้ทั้งปวง แต่เมื่อคนมีกิเลสมากขึ้น ต้องการเกียรติมากขึ้น ความรู้มากขึ้น ประสพการณ์มากขึ้น ก็หาทางแยกแยะเรียกชื่อคนเป็นครูให้แตกต่างกัน แยกแยะมากขึ้น เป็นชื่อต่าง ๆ นานา เป็นการสร้างชนชั้นทางวิชาการ

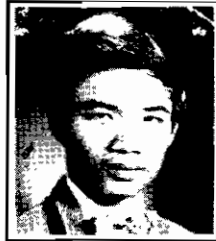
ตอนเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาคุณครูดีมาก แต่ก็รักคุณครูเหมือนพ่อแม่ คำสั่งของคุณครูต้องเชื่อฟัง ดีใจมากที่ได้รับใช้คุณครู คุณครูดี คชสาร คุณครูชาญ ดวงเพียรราช คุณครูสอน พลรักษ์ คุณครู ณรงค์ ตรีเดช คุณครูทิพย์ สิทธิชวา คุณครูจุม สิทธิชวา คุณครูจันทร์ จันทร์คำ คือผู้ให้ความรู้พื้นฐานที่อยู่ในดวงใจ ความจำ และระลึกถึงท่านทุกวัน โรงเรียนบ้านหนองบอน (หนองบอนบำรุงวิทย์) อำเภอโกสุมพิสัย คือโรงเรียนที่กล่าวถึง นักเรียนประถมมีความสุขจากการเล่น การหยอกล้อ การชกต่อย มีบ่อยครั้งที่ถูกคุณครูลงโทษด้วยการตีด้วยไม้เรียว เด็กที่เกิดจากท้องนาสมัยก่อนต้องพร้อมที่จะทนลำบากตรากตรำ และทำงานช่วยพ่อแม่ได้ทุกอย่าง พ.ศ. 2497 เรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 ด้วย



บทสรุปแห่งชีวิตราชการ

ไม่มีบทสรุปใดจะมีความสมบูรณ์เท่ากับ สิ่งมีชีวิตมนุษย์ได้ประสพมาด้วยตนเอง ชีวิตของทุกคนก่อนตายย่อมมุ่งสู่เป้าหมายในชีวิตเดียวกัน คือความสำเร็จของทุกสิ่งทีแต่ละคนต้องการ เป็นความปรารถนาแห่งใจ ความสำเร็จเหล่านั้นต้องผ่านเส้นทางการทำงานของแต่ละคน ความตายมิใช่เป้าหมายของชีวิต แต่เป็นจุดจบและจุดหยุดนิ่งของสรรพสิ่ง คนส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมายในชีวิต เพราะเข้าใจตนเอง เข้าใจสังคม เข้าใจวิชาการ รู้จักพอ และมีกำลังเพียงพอที่จะดำเนินการในวิถีชีวิตของตนได้อย่างมีความสุข แต่คนอีกส่วนหนึ่งเขาอาจมีทุกสิ่งและอาจมากกว่าทุกคนด้วยซ้ำไป แต่เขารู้สึกว่าตนเองไม่สำเร็จ รู้สึกว่าตนเองไม่มีความสุข เพราะเขาไม่รู้จักพอ และมีความอิจฉาริษยา ความแตกต่างเหล่านี้ของมนุษย์มีอยู่ชั่ววินาทีรันดร์

การศึกษา งานและประสบการณ์ทำให้มนุษย์มีความก้าวหน้าและมีฐานะทางสังคมแตกต่างกัน การศึกษาจึงเป็นบันไดทองของชีวิตที่คนทั้งโลกเชื่อ



ว่าเป็นปัจจัยในการพัฒนาคน และนำไปสู่การพัฒนาทุกสิ่ง แต่การพัฒนาที่ยั่งยืนจะไม่เกิดขึ้นถ้ามนุษย์ขาดคุณธรรม คุณธรรมมิใช่การศึกษาแต่เป็นความสำนึกที่ดีของมนุษย์ที่เกิดขึ้นได้กับคนทุกระดับ ทุกอาชีพ ไม่มีใครสามารถจะบังคับให้คนมีคุณธรรมได้ แต่สามารถทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านคุณธรรมได้

สังคมของคนที่มีการศึกษา เป็นสังคมที่มีพลังอำนาจมากกว่า เพราะเป็นสังคมที่มีความรู้และความคิดที่หลากหลาย สามารถชี้แนะผู้อื่นได้แทบทุกทาง ทุกสาระ ผมได้รู้ดังที่กล่าวมาเพราะได้เลือกเส้นทางชีวิตของตน "เป็นครู"ครูเป็นชื่อเรียกดั้งเดิมของคนที่มีหน้าที่ทำการสอนสรรพความรู้ทั้งปวง แต่เมื่อคนมีกิเลสมากขึ้น ต้องการเกียรติมากขึ้น ความรู้มากขึ้น ประสบการณ์มากขึ้น ก็หาทางแยกแยะเรียกชื่อคนเป็นครูให้แตกต่างกัน แยกย่อยมากขึ้น เป็นชื่อต่าง ๆ นานา เป็นการสร้างชนชั้นทางวิชาการ

ตอนเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาคุณครูคุณครูดีมาก แต่ก็รักคุณครูเหมือนพ่อแม่ คำสั่งของคุณครูต้องเชื่อฟัง ดีใจมากที่ได้รับใช้คุณครู คุณครูดี คชสาร คุณครูชาญ ดวงเพียรราช คุณครูสอน พลรักรักษ์ คุณครูณรงค์ ตรีเดช คุณครูทิพย์ สิทธิขวา คุณครูจุม สิทธิขวา คุณครูจันทร์ จันทร์คำ คือผู้ให้ความรู้พื้นฐานที่อยู่ในดวงใจ ความจำ และระลึกถึงท่านทุกวัน โรงเรียนบ้านหนองบอน (หนองบอนบำรุงวิทย์) อำเภอโกสุมพิสัย คือโรงเรียนที่กล่าวถึง นักเรียนประถมมีความสุขจากการเรียน การหยอกล้อ การชกต่อย มีบ่อยครั้งที่ถูกคุณครูลงโทษด้วยการตีด้วยไม้เรียวเด็กที่เกิดจากท้องนาสมัยก่อนต้องพร้อมที่จะทนลำบากตรากตรำ และทำงานช่วยพ่อแม่ได้ทุกอย่าง พ.ศ. 2497 เรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 ด้วย

คะแนน 75% ขอพ่อไปเรียนต่อ ม.1 ที่โรงเรียนพร้อมจิตต์วิทยา อำเภอโกสุมพิสัย เรียนไม่ค่อยเก่งเพราะเล่นมากไป มีเพื่อนเยอะตามประสาวัยรุ่นวัยคนอง ชอบเที่ยว เคยถูกพ่อตำว่า "บักบุญบ่อหล่อ" จบ ม.6 ปี 2502 ด้วยคะแนน 60% ขอพ่อไปเรียนต่อ ม.7 (เตรียมอุดมศึกษาปีที่ 1) ที่โรงเรียนอินทราบุรี อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น เหตุที่ไปเรียนเตรียมเพราะอยากเป็นนายอำเภอ เนื่องจากประทับใจนายสวัสดิ์ ประไพพาณิชย์ นายอำเภอโกสุมพิสัย ที่ตามจับผู้ร้ายตอนปลุกปลั่น เรียน 2 ปี สอบได้ชั้น ม.8 (เตรียมอุดมศึกษาปีที่ 2 แผนกอักษรศาสตร์) ด้วยคะแนน 51.14% ปีการศึกษา 2504 ปีนั้นทั่วประเทศสอบตกกันมาก แม้สอบเกือบตกแต่ชาวบ้านก็เล่าลือยกย่องว่าเป็นคนเก่ง เพราะรุ่นเดียวกันในละแวกหมู่บ้านนั้นไม่มีใครเรียนจบ ม.8 นอกจากผมคนเดียว

ปี 2505 ขอพ่อจะไปเรียนต่อวิชารัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อจะได้เป็นนายอำเภอตามตั้งใจ พ่อบอกว่า "ไม่มีเงิน" ผิดหวังมาก พี่เขย อาจารย์รัชชชัย คำเนตร ชวนไปเป็นครูจึงตกลงเป็นครูที่โรงเรียนโกสุมพิทยา ของคุณสวาท ศิริโกมุท ได้รับเงินเดือน 300 บาท ซึ่งเปิดสอน ป.5, ป.6, ป.7 มศ.1, มศ.2, มศ.3 สอนแทบทุกชั้น วิชาที่สอน ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิ-ประวัติศาสตร์ เป็นครูโดยไม่ได้เรียนวิชาครูก่อนเลย สอนครั้งแรกตื่นตื่นและขำตัวเองมาก เวลา 1 ชั่วโมงที่สอนยาวนานเหลือเกิน ปีนั้นสมัครสอบชุดพิเศษการศึกษา (พ.กศ.) ได้ ชุดภาษาอังกฤษ ชุดสังคมศึกษา ชุดภาษาไทย ชุดสุขศึกษา ส่วนชุดวิชาครู ซึ่งเป็นวิชาที่บังคับสอบปี 2505, 2506 ไม่ได้เลย งบประมาณ ปี 2507 ไปสมัครเป็นครูที่โรงเรียนแสงศรีวิทยา อำเภอเชียงยืน ของท่านขุนเชียงยืน บิดาของคุณ

สมภาร แสงอาวุธ ได้เงินเดือน 650 บาท คุณสมภาร แสงอาวุธ แนะนำการตอบข้อสอบวิชาชุดครูจนสอบได้วุฒิพิเศษการศึกษา (พ.กศ.)

ปี 2508 มีการสอบบรรจุครูโรงเรียนประชาบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา สอบได้บรรจุเป็นครูจัตวาโรงเรียนบ้านม่วง อำเภอบรบือ เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2508 เปิดสอน ป.1 - ป.4 มีคุณครูประสพ ทศนอารีย์ เป็นครูใหญ่ คุณครูดา กุณโสง ครูน้อย นายคำแพง ลงโย ครูช่วยสอน ผมเป็นครูประจำชั้นและสอน ป.4 ทุกวิชา สภาพโรงเรียนมีครู 4 คน นักเรียน 242 คน จาก 3 หมู่บ้าน คือบ้านม่วง บ้านยานาง บ้านชีเหล็ก อาคารเรียนแบบ ป.6น พื้นสูง 3 ห้องเรียน 1 หลัง นักเรียนนั่งกับพื้น ใช้มารองเขียน ปี 2509 จึงเสนอครูใหญ่ให้สร้างโต๊ะม้านั่ง โดยขอความร่วมมือจากชาวบ้านและผู้ปกครองได้โต๊ะม้านั่งไม้ 74 ชุด ใช้เงินเพียง 3,500 บาท ปีนั้นครูใหญ่ได้ 2 ชั้น

พ.ศ.2511 สอบได้ประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) ขณะอายุ 27 ปี ได้รับแต่งตั้งเป็นครูใหญ่ตรีที่โรงเรียนบ้านม่วง โดยลดตำแหน่งครูใหญ่จัตวาคนเดิมเป็นครูน้อย เป็นเรื่องแปลกและไม่ดีต่อสถานภาพของโรงเรียนมากจึงได้เข้าไปหารือและขอคำแนะนำจากนายประถม ศิริมาลา นายอำเภอบรบือขณะนั้น และขอร้องให้ย้ายครูใหญ่เดิมไปเป็นครูน้อยโรงเรียนบ้านดงมันซึ่งนายอำเภอเห็นชอบเรื่องจึงยุติเป็นครูใหญ่ครั้งแรก ไม่ค่อยรู้หรือกว่าต้องทำอะไรบ้าง และไม่มีการส่งไปอบรมเหมือนสมัยนี้ขาดทั้งความรู้และประสบการณ์ แต่ก็ทำได้ด้วยอาศัยแบบอย่างจากคนอื่นบ้าง ปรีक्षाเพื่อนครูบ้าง การเดินทางไปโรงเรียนใช้รถจักรยานระยะทาง 18 กิโลเมตร ไปกลับ 36 กิโลเมตร บันจักรยานลู่ทราย ลู่น้ำ ลำบากพอควร

ปี 2513 ย้ายไปเป็นครูใหญ่โรงเรียนบ้านช่องแมว ตัดถนนลาดยาง สภาพโรงเรียน มีอาคารเรียนแบบ ป.1ฉ พื้นเดี่ยว 1 หลัง รั้วไม่มี ครู 3 คน นักเรียน 142 คน อาคารเรียนไม่พอ จึงวางแผนปรับปรุงโรงเรียนเป็นการใหญ่ วางแผนอยู่นาน 4 ปี ต้องเข้าคลุกคลีกับชาวบ้านทุกครัวเรือน โดยมีกรรมการศึกษาเป็นที่ปรึกษาสำคัญ สิ่งแรกต้องทำคือสร้างรั้วโรงเรียน ก่อนขอเสาไม้จากนักเรียน ผู้ปกครอง ครูร่วมกันบริจาคเงินซื้อลวดหนาม ปี 2518 ขอบริจาคไม้จากชาวบ้านก่อสร้างอาคารเรียนชั่วคราว ขนาด 2 ห้องเรียน ยาว 18 เมตร กว้าง 8 เมตร หลังคามุงสังกะสี พื้นคอนกรีต ฝาไม้กระดาน รวมมูลค่า 45,000 บาท ตนเองควักกระเป๋าเป็นค่าเหล็ก 420 บาท จากโรงเรียนที่ไม่พัฒนาเป็นโรงเรียนพัฒนา จากโรงเรียนที่ไม่มีใครกล่าวถึง เป็นโรงเรียนที่พัฒนาและมีชื่อเสียงและได้เกียรติบัตร “โรงเรียนพัฒนา ตัวอย่าง” ของจังหวัดมหาสารคาม ปี 2519 สมาตำบลหนองจิกแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการสภาตำบลหนองจิก อำเภอบรบือ

ปี 2513 ย้ายไปเป็นครูใหญ่โรงเรียนบ้านช่องแมว ตัดถนนลาดยาง สภาพโรงเรียนมีอาคารเรียนแบบ ป.1ฉ พื้นเดี่ยว 1 หลัง รั้วไม่มี ครู 3 คน นักเรียน 142 คน ต้องเข้าคลุกคลีกับชาวบ้านทุกครัวเรือน โดยมีกรรมการศึกษาเป็นที่ปรึกษาสำคัญ สิ่งแรกต้องทำคือสร้างรั้ว โรงเรียน ก่อนขอเสาไม้จากนักเรียน ผู้ปกครอง ครูร่วมกันบริจาคเงินซื้อลวดหนามปี 2518 ขอบริจาคไม้จากชาวบ้านก่อสร้างอาคารเรียนชั่วคราว ขนาด 2 ห้องเรียน ยาว 18 เมตร กว้าง 8 เมตร หลังคามุงสังกะสี พื้นคอนกรีต ฝาไม้กระดาน รวมมูลค่า 45,000 บาท ตนเองควักกระเป๋าเป็นค่าเหล็ก ค่าอาหาร 420 บาท จากโรงเรียนที่ไม่พัฒนาเป็นโรงเรียนพัฒนาจาก

โรงเรียนที่ไม่มีใครกล่าวถึง มีชื่อเสียงและได้เกียรติบัตร “โรงเรียนพัฒนา ตัวอย่าง” ของจังหวัดมหาสารคาม ปี 2519 สมาตำบลหนองจิกแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการสภาตำบลหนองจิก อำเภอบรบือ และทำหน้าที่อยู่จนถึงปี 2522 แม้จะทำงานมากขึ้นแต่ไม่มีผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนที่โรงเรียน ผลการเรียนอยู่แถวหน้า ก็ฟ้าได้เหรียญทอง

ปี 2522 ย้ายไปเป็นครูใหญ่โรงเรียนหนองแวง ตำบลบรบือ พื้นที่โรงเรียน 1 ไร่ 2 งาน ตัดถนนใหญ่ อาคารเรียนหลังเดี่ยวแบบ ป.1 ซ พื้นเดี่ยว 3 ห้องเรียน นักเรียน 124 คน ครู 4 คน สภาพห้องเรียนแออัดมาก เสียงรบกวนระดับการเรียนการสอนมาก จึงวางแผนย้ายโรงเรียนอย่างเงียบ ๆ เพื่อคอยหาโอกาสขอความช่วยเหลือจากชาวบ้าน ปี 2523 ได้โอกาสดี ตนเองได้รับเงินสะสมคืนจำนวน 9,945 บาท เสนอเรื่องให้กรรมการศึกษาให้ความเห็นชอบ และเข้าประชุมชี้แจงชาวบ้านให้ช่วยชาวบ้านเห็นชอบตกลงจัดงาน “บอลเซียง” โดยใช้เงินส่วนตัวทรงจ่ายทั้งหมดเป็นค่าพิมพ์บัตรเชิญ ค่าวัว 2 ตัว ค่าเครื่องมือบอลเซียง เป็นการจัดงานบอลโดยฆ่าแหละเนื้อวัวสด ๆ ให้ถาดขึ้นโต๊ะ มีเครื่องปรุง เซียง มีดีเล็กย่าง เต้าไฟ หม้อน้ำ เวลารับประทานให้แขกผู้ไปงานบอลปรุงเองจะสด ๆ จะสุก ต้ม ปิ้ง ย่าง ตามใจชอบ ให้สุราโต๊ะละ 1 กลม 10 คนต่อโต๊ะ นอกจากนี้ได้จัดให้สาว ๆ ชาวบ้านเชิญแขกกว้าง โดยให้แขกเสียค่ารายการกุศล 10 บาทต่อรอบ ถ้าใครไม่ร่ำหรือร่ำไม่เพียงพอเสีย 100 บาท ปรากฏว่าเป็นที่สนุกสนานมาก ได้เงินค่าร่ำจากแขก 6,156 บาท เลิกงาน 5 ทุ่ม คืนนั้นได้เงิน 47,545 บาท ด้วยเงินนี้ทำให้การรื้อย้ายอาคารเรียนไปที่แห่งใหม่สำเร็จ ได้รับคำชมจากชาวบ้าน และผู้บังคับบัญชาทุกระดับ ปีนั้นครู 5 คน ได้เงินเดือน 2 ชั้น 3 คน

ปี 2527 ได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย เนื้อที่ 18 ไร่ อาคารเรียน 3 หลัง นักเรียน 456 คน ครู 24 คน ภารโรง 1 คน เปิดสอนเด็กเล็กถึง ป.6 เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่และเป็นที่ตั้งสำนักงานกลุ่มโรงเรียนเมืองท่าด้วย ที่นี่สามารถบริหารได้เต็มไม้เต็มมือ บุคลากรส่วนใหญ่เป็นสุภาพสตรี 20 คน หลังจากจับทิศทางได้แล้ว ได้ทำการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ โดยนำกระบวนการประชาธิปไตยมาใช้ในการบริหารอย่างเต็มที่ ปี 2528 ส่งโรงเรียนเข้าประกวดได้รางวัลชนะเลิศอันดับที่ 3 ของจังหวัดมหาสารคาม พ.ศ.2530 ได้รับโล่ผู้บริหารโรงเรียนดีเด่นระดับจังหวัด พ.ศ.2531 ชนะเลิศกลุ่มโรงเรียนดีเด่นระดับประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากเป็นศูนย์วิชาการดีเด่นของประเทศ จึงมีบุคลากรทางการศึกษา ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศมาเยี่ยมเพื่อศึกษาดูงาน จากปี 2529-2533 มีจำนวนผู้มาเยี่ยม 55,000 คนเศษ คงด้วยผลการทำงานที่ได้สะสมมา ปี 2535 ได้รับการคัดเลือกจากจังหวัดมหาสารคาม เข้ารับเกียรติบัตร **“พ่อตัวอย่างแห่งชาติ”** จากผู้แทนองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่อาคารใหม่สวนอัมพร ไนงานวันพ่อแห่งชาติ ปี 2535 อยู่โรงเรียนมาจนถึง 25 ธันวาคม 2539 เป็นครู ทำหน้าที่พิเศษหลายหน้าที่ เป็นรองประธานกรรมการกลุ่มหนองจิก รองประธานกรรมการกลุ่มบรือ กรรมการครูสภาอำเภอบรือ รองประธานกรรมการกลุ่มเมืองท่า ประธานกรรมการกลุ่มเมืองท่า คณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาจังหวัดมหาสารคาม

เนื่องจากมีความสนใจความเป็นอยู่ของประชาชนระดับกลางลงมา จึงทำงานครูไปด้วย ทำงานการเมืองควบคู่กันไปด้วย แต่เป็นการทำงานในกรอบของนักวิชาการ ยิ่งในช่วงที่มีการต่อสู้กันในทางความคิดของคนไทย ระหว่างฝ่ายบ้านเมืองกับฝ่ายป่า จนพัฒนาเป็นการต่อสู้ด้วยอาวุธ จากวันเสี่ยงปืนแตก จนถึงวันเสี่ยงปืนดับ ครูประถมถูกดึงเข้าสู่กระบวนการนี้ ด้วยอย่างลับ ๆ เพื่อรักษาความมั่นคงของครูทางสังคม ทางจิตวิทยา จึงร่วมกันสร้างองค์กรทางสังคมขึ้นหลายองค์กรคือ สหกรณ์ออมทรัพย์ครูมหาสารคาม จำกัด ปี 2512 ชมรมครูประถมศึกษาทุกอำเภอและพัฒนาเป็นสมาคมครูจังหวัดมหาสารคาม จัดทะเบียนสมาคมปี 2523 (13 เมษายน 2523) เพื่อความมั่นคงของครูทางด้านการเงิน ด้านความคิด ตลอดจนรวมการเคลื่อนไหวขององค์กรครูระดับประเทศ และร่วมกระบวนการต่าง ๆ ของชุมชนที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

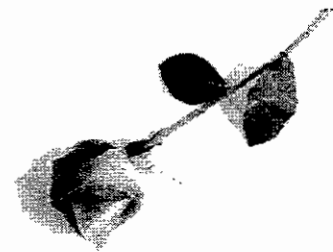
ปี 2539 ขอโอนมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองกลางสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มารับงานจริงเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2540 ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป พบว่าประมาณ 25% ของภาระงานเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ท้าทายความสามารถ สภาพสังคมของเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาที่เปลี่ยนไปจากเดิม เป็นงานที่ทำแล้วสนุกตามนัยแห่งภาระหน้าที่ตามกฎหมาย ต้องดูแลลำดับงานถึงประมาณ 10 งาน แต่ตามนัยทางการปฏิบัติภาระงานภายใต้การดูแลของรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีหลายท่าน ด้วยความพอใจและสนุกกับงานที่ได้ปฏิบัติและได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอีกมาก

พบเพื่อน ๆ จากประถมศึกษา มักจะถามบ่อย ๆ ว่า “เป็นอย่างไร
งานใหม่ยากไหม” ผมตอบไม่ได้เพราะไม่เคยรู้สึกว่างานต่าง ๆ ยาก ความ
ยากของการทำงานถ้าจะมีน่าจะเป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับคนมากกว่าส่วนเมื่องาน
จริง ๆ ไม่เคยยาก “ถ้าจัดการคนได้ดี การจัดการงานอย่างเรียบร้อยดี” ถ้า
พูดถึงเรื่องคน “สังคมมหาวิทยาลัยเป็นสังคมวิชาการ” ต่างคนต่างเรียนมาก
มีความรู้วิชาที่เรียนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรุ่นใหม่แต่สังคม
มหาวิทยาลัยส่วนหนึ่งยังมีประสบการณ์ไม่พอ มาอยู่มหาวิทยาลัยตั้งใจว่า
จะอยู่จนเกษียณอายุราชการ แต่เมื่อรัฐธรรมนูญฉบับประชาชนให้มีการ
เลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาโดยไม่ให้หาเสียง เกิดความร้อนรนทันทันไม่ไหว
ประจวบกับรัฐบาลมีโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตเกษียณก่อนกำหนด จึงขอ
เข้าโครงการเพื่อมีเวลาเตรียมตัวลงสมัครสมาชิกวุฒิสภา (สว) จึงใคร่ขอ
การสนับสนุนจากทุกท่านด้วย

ผมเกิดวันที่ 4 ตุลาคม 2485 วันอาทิตย์ แรก 10 ค่ำ เดือน 10
ปีมะเมีย แต่เขียนไปเขียนมาเป็นวันที่ 14 ตุลาคม 2485 ที่บ้านเหล่ายาว
ตำบลหนองบอน อำเภอโกสุมพิสัย บุตรพ่อเสาร์-แม่น้อย โพร้ศรีอุ้น อาชีพทำนา
คุณตาชื่อท้าวโสภารัตน์ที่หมิ่นมักดีเป็นทหารสมัยสงครามฮ่อและเป็นผู้ใหญ่บ้าน
คุณยายชื่อเหง่า พรรณะ ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่คุ้มวัดโพธิ์ (วัดอภิสิทธิ์)
คุณปู่ชื่อ สว โพร้ศรีอุ้น ภูมิลำเนาที่บ้านหัน ตำบลกุดรัง
คุณย่าชื่อน้อย ศรีสว่าง เป็นคนบ้านแห่เหนือ ตำบลหนองบอน อำเภอ
โกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

ชีวิตราชการดำเนินมาจนถึงวันนี้ แม้งานในหน้าที่ที่ผ่านมาจะประสบ
ความสำเร็จพอสมควร เป็นข้าราชการมีดีหลายอย่าง เงินเดือนเพิ่มขึ้น

ทุกปี ๆ มีคนกล่าวว่า “ความชั่วไม่มีความดีไม่ปรากฏเอาไปหนึ่งชั้น” ข้าราชการ
มีรายได้หลักจากเงินเดือน ส่วนประชาชนชาวบ้าน มีรายได้หลักจาก
“เงินเดือน” คือหาเงินจากการใช้ดิน ปลูกพืชเลี้ยงสัตว์ บางคนพูดว่า
“หากินก๊อก ๆ แก๊ก ๆ” ยังมองว่า “ปัญหาพื้นฐานของประชาชนยังไม่ได้
รับการแก้ไข” วิธีแก้ไข อยากให้มีคลองส่งน้ำสร้างคูกับถนนผ่านทุ่งนาและ
หมู่บ้านทุกหมู่บ้านโดยขุดดินเป็นคลองถมพื้นเป็นถนน หากุนให้ชุมชน
สร้างองค์กรชุมชนให้เข้มแข็งสามารถดูแลและปกครองตนเองได้คือความใฝ่ฝัน
โดยการใช้เมืองนำหน้า ชีวิตยังจะต้องก้าวไป





บทสรุปแห่งชีวิตราชการ

นางทองปิ่น ราชมูลตรี

เกิด 25 มิถุนายน 2482

สามี นายสมัย ราชมูลตรี

บิดา นายสุนีย์ เวียงจันทร์

มารดานางเนียม เวียงจันทร์

บ้านท่าแร่ ต.แก่งเลิงจาน อ.เมือง จ.มหาสารคาม

การศึกษา

1. โรงเรียนชุมชนหนองจิก บ้านหนองจิก ต.แก่งเลิงจาน
2. มัธยมศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม
3. อุดมศึกษา สถาบันราชภัฏมหาสารคาม

สมณภาพทางครอบครัว

สมรสกับนายสมัย ราชมูลตรี มีบุตรธิดา 4 คน

ประวัติการทำงาน

เริ่มรับราชการ ปี พ.ศ.2517 ตำแหน่ง พนักงานห้องทดลองวิทยาศาสตร์ มมส จนกระทั่ง ถึง 30 กันยายน 2542





มหาวิทยาลัย มหาสารคาม



จากใจ
ถึงใจ

ความผูกพันเกินกว่าคำบรรยาย

วันสิ้นเดือนกันยายนของทุกปี ข้าราชการที่มีอายุครบ 60 ปี ถือเป็นวาระที่จะเกษียณอายุราชการ ผ่านไปสู่เส้นทางสายอิสระ ส่วนผู้ร่วมอาชีพที่ยังไม่ถึงวาระก็คงจะมีหลากหลายความรู้สึก บ้างก็รักอาลัยและเสียดายเพื่อนร่วมงานที่ดี บ้างก็อาจจะโล่งอกที่ผู้ซึ่งไม่ค่อยชอบหน้ากันจะได้พ้นวิถีไปเสียที และอาจจะมึนงงเหมือนกันที่ไม่ ร้อนไม่หนาวต่อการไปการมาของคอนอื่น แต่สำหรับผมแล้วมันเกิดความรู้สึกใจหายและเสียดายที่อาจารย์ผู้ใหญ่ทั้งหกท่าน ซึ่งเป็นทั้งครูของกระผม และล้วนเป็นผู้บุกเบิกเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญที่ช่วยผลักดันให้มหาวิทยาลัยแห่งนี้มาอยู่ในจุดที่ทุกคณาภิจ ท่านอาจารย์อภิศักดิ์ ท่านอาจารย์ ดร.ทวีล เป็นครูที่ดีของกระผมและลูกศิษย์ทุกคน ส่วนท่านอาจารย์ ดร.สุทธิ อาจารย์สมบัติ ท่านอาจารย์ศุภกร และท่านผอ.เจริญ แม้ไม่ได้สอนผมโดยตรง แต่ท่านคือครูในมหาวิทยาลัยชีวิตที่กระผมได้เรียนรู้ในฐานะผู้ร่วมงานกับท่านแต่เหนือความรู้สึกส่วนตัวของผมคิดว่ามหาวิทยาลัยได้สูญเสียแรงขับเคลื่อนที่สำคัญซึ่งนับวันจะหาทดแทนลำบาก แต่อย่างไรก็ตามผมมั่นใจว่าในความเป็นตัวท่านทั้งหกท่านนั้น คงจะมีความเป็น วคม มศว และมมส อยู่เต็มเปี่ยม ไม่เสื่อมคลายไปกับอายุและสถานภาพซึ่ง ฉะนั้นผมคาดหวังว่า ท่านคงไม่ลืมมหาวิทยาลัยของท่าน บ้านของท่านและพวกเราทุกคนโดยเฉพาะเมื่อถึงคราวต้องอาศัยแรงขับเคลื่อนจากท่าน

ผมขอให้พลังแห่งคุณความดีที่ท่านสร้างสรรค์ไว้กับลูกศิษย์ มีไว้กับมหาวิทยาลัย และสังคมจงเป็นพลวัตปัจจัย เกื้อกูล หนุนนำให้ท่านจงมีพละนามัย ที่สมบูรณ์ พลังจิตที่เข้มแข็งผ่องแผ้ว และพบพานแต่สิ่งที่เป็นมงคลสำหรับชีวิตตลอดไป

งานประชาสัมพันธ์

ที่ปรึกษา :

ธัญญา สังขพันธ์านนท์

สุทิน คลังแสง

กองบรรณาธิการ :

มนตรี ศรีราชเสา

ปิฎกภา พัทธ์ภัรณาสกุล

จุฑามาศ สิทธิธรา

เนริศรา สาคร

ณอม ดวงศรี

วีรชา บุตรมาตย์

สุทิน คลังแสง

จักชาการ ผู้ช่วยอธิการบดี



ศูนย์ที่ อภิชาธิการภัณฑ์ มหาสารคาม

1112/111 ถ.เมืองนิบุชา ต.ตลาด อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000 โทร. 043-721403 แฟกซ์ 043-722387

เบอร์โทรศัพท์ จาป่าห้อง ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา 2542

เข็มนาฬิกา



ตะวันบ่ายแดดร้อนมารำไร
ร่มไม้สะบัดใบอย่างโรยล้า
เคยแผ่กิ่งปกคลุมกำบังตา
เหงาเจียมตั้งว่าหยุดแกว่งไถ



เงาร่มแม่ไม้เคยให้ร่ม
หลบแดดบังลมมาแต่ไหน
ฝนรินก็หลบฝนใต้บังใบ
หนาวเยือกยังอุ้มน้ำให้แอบ



ปีกอ่อนชอนพุ่มเป็นเพิงพัก
คุ้มร่ม คุ้มรัก ละมุนนัย
ครั้นปีกกล้าบินไกลได้พึ่งพิง
เกาะนั่งพักเหนื่อยใต้ใบบัง



นานเนิ่น นานนัก ณ ที่นี้
นกน้อยบินลี้ไม่กลับหลัง
รุ่นแล้ว รุ่นเล่าจากรวงรัง
ทิ้งไม้อยู่หลังแต่เดียวตาย



ตะวันบ่ายคล้ายคล้อยจะเล
เงาไม้ทอดจับเป็นม่านฉาย
แดดร่มลมร้อนเริ่มผ่อนคล
นกน้อยบินหายไม่กลับมา



ร่มนี้ไม้นี้เคยอยู่หลัง
โอบรักแทนรังให้เติบโตกล้า
วันนี้ร่มไม้แม่โรยรา
ยังแผ่เงาทอดมาโอบผองเ

ไพฑูริย์ รัชฎญา